

แพรวสำนักพิมพ์

THE WITCHER III

BAPTISM OF FIRE

ล้างบาปด้วยเปลวไฟ

ANDRZEJ SAPKOWSKI เขียน ธนพร รุ่งทอง แปล

สุดยอดนิยายแฟนตาซีที่นำไปสร้างเป็นซีรีส์ Netflix Original และเกมชื่อดังระดับโลก

แปลจากต้นฉบับ

The Witcher III ล้างบาปด้วยเปลวไฟ

Baptism of Fire

Andrzej Sapkowski

เขียน

ธนพร ภูทอง

แปล

ก ล ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“หรือเป็นวิหเซอร์ที่ชอบอ่านหนังสือเยอะๆ เพื่อจะทำให้จอมเวทหญิงบางคนประทับใจ
ไม่มีอะไรดึงดูดเหล่าจอมเวทหญิงได้มากไปกว่าสุภาพบุรุษผู้งดงามสูงส่งแล้ว
ข้าพุดถูกไหม เกรอลท์”
-อันเดรย์ ซาฟคอฟสกี

๙ พระสำนักพิมพ์

Chrzest Ognia

© by Andrzej Sapkowski, 1996

Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency and Big Apple Agency Inc.

Jacket design and illustration:

Isabelle Hirtz, Inkcraft in cooperation with Melanie Korte, Inkcraft and Oswin Neumann

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นกึ่งเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2565

[illegible]

คำแนะนำสำนักพิมพ์

มาถึงเล่มที่สามของ The Witcher ภาคหลัก หรือเล่มที่ห้าจากทั้งหมดแปดเล่มแล้ว เรื่องราวดำเนินมาถึงจุดที่เข้มข้นจนวางไม่ลง เมื่อซีริเอนเนเฟอร์ และเกรอลท์ต่างต้องแยกย้ายกันไปเผชิญโชคชะตาของตัวเอง ในเล่มนี้บางคนจะได้พบกับมิตรสหายใหม่ๆ ขณะที่บางคนต้องเจอกับปัญหาชวนปวดศีรษะ และบางคนก็เข้าไปพัวพันกับการชนาโดยไม่รู้ตัว

ล้างบาปด้วยเปลวไฟ ไม่เพียงอัดแน่นด้วยการต่อสู้เข้มข้นสุดเร้าใจ แต่ยังแฝงไว้ด้วยปรัชญาชีวิตสุดลึกซึ้ง และมุกตลกที่ผู้แต่งสอดแทรกเข้ามา ทำให้เนื้อเรื่องมีสีสันชวนติดตาม ผู้อ่านจะได้เจอกับตัวละครใหม่ที่มีบุคลิกที่น่าสนใจในฉาก และยังได้ติดตามเรื่องราวการเดินทางของเกรอล์กับพรรคพวกอย่างในภารกิจอันสำคัญยิ่งอย่างใกล้ชิด

เกอร์อลท์ที่ได้รับบาดเจ็บจะอย่างไรต่อไป ชิริอยู่ที่ไหนกันแน่ และ
เยนเนเฟอร์หายไปไหน ทุกคำตอบอยู่ในเล่มนี้แล้ว อย่ามัวรอช้า มารวมเล่ม
ไปด้วยกันได้เลย

๙๙พรอสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

หากจะเปรียบเทียบการเปลี่ยนนิยายเรื่องนี้เป็นการเดินทาง ก็ต้องขอบอกว่า
ช่างเป็นการเดินทางที่ยาวนาน แต่ก็สิ้นกระชั้นอย่างไม่น่าเชื่อจริงๆ ค่ะ
รู้ตัวอีกที เราก็ดำเนินมาถึงนิยายเล่มที่สามของ The Witcher ภาคหลัก
กันแล้ว

หากให้พูดถึงความรู้สึกโดยไม่เปิดเผยเนื้อเรื่องมากเกินไปก็ต้อง
ขอบอกว่า สำหรับผู้แปลแล้วนิยายเล่มสามนี้เป็นเล่มที่ผู้แปลชื่นชอบเนื้อเรื่อง
ที่สุด เพราะนอกจากจะมีการคลายปมในบางเรื่องแล้ว เนื้อเรื่องในเล่มนี้
ยังตื่นเต้นเสียดสีจนวางไม่ลง มีทั้งช่วงที่ชวนให้เครียดและช่วงที่ตลกไปกฮา
ที่สำคัญก็คือเล่มนี้มีตัวละครตัวหนึ่งที่ผู้แปลรู้สึกชื่นชอบมากๆ แม้จะเป็น
ตัวละครที่เวลาแปลที่ไรก็ต้องปวดศีรษะกับวิธีการพูดของเขาทุกที ใครที่อ่าน
มาแล้วก็คงจะเดากันได้แหละว่าตัวละครที่ว่าหมายถึงใคร

สุดท้ายนี้ผู้แปลอยากจะขอขอบพระคุณกองบรรณาธิการแพรวสำนักพิมพ์อย่างสุดหัวใจอีกเช่นเคย ทั้งเรื่องที่ทำให้โอกาสผู้แปลได้จับงานเล่มนี้ รวมถึงที่คอยให้คำปรึกษา ให้กำลังใจ คอยอดทนต่อความผิดพลาดของนักแปลคนนี้มาโดยตลอด ที่สำคัญก็คือ ขอบคุณจริงๆ ค่ะที่ช่วยเกลาสำนวนภาษาและตรวจทานเนื้อหาให้มีความถูกต้อง สละสลวยมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา

ในส่วนของผู้แปลเอง เล่มนี้ก็ยังคงเป็นเล่มที่หุ่่มสุดตัวเช่นเคย หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะสนุกไปกับผลงานชิ้นเอกที่คุณชาฟคอฟสกีสร้างสรรค์ขึ้นมา นะคะ

ธนพร ภูทอง

กระนั้นแล้ว นักพยากรณ์จึงได้กล่าวกับวิทเซอร์ว่า “ข้าจะขอให้คำแนะนำเจ้าดังต่อไปนี้ จงสวมรองเท้าบูตพื้นตอกตะปูและถือคทาเหล็กไว้ให้มั่น แล้วจงสวมรองเท้าคู่นั้นเดินทางไปจนสุดขอบโลก จงใช้คทาในมือเจ้าเคาะลงไปบนถนนเบื้องหน้า พลังปล่อยให้หยาดน้ำตาหลังริน จงข้ามผ่านเปลวไฟและสายน้ำ อย่าได้คิดหยุด อย่าได้เหลียวหลังกลับมา และเมื่อรองเท้าของเจ้าเก่าขาด เมื่อคทาในมือเจ้าชำรุดผุพัง เมื่อดวงตะวันและสายลมทำให้ดวงตาของเจ้าแห้งเหือดจนมียาหยาดน้ำตาได้อีก เมื่อนั้นเจ้าอาจจะได้พบกับสิ่งที่เจ้าตามหา ได้พบกับสิ่งที่เจ้ารัก ณ ปลายสุดขอบโลก”

และวิทเซอร์ผู้นั้นก็ได้ก้าวข้ามผ่านเปลวไฟและสายน้ำไปโดยไม่หันหลังกลับมามองอีก ทว่าเขากลับไม่ได้นำรองเท้าบูตพื้นตอกตะปูหรือคทาทิดมือไปด้วย สิ่งที่เขาหันอดีตตัวไปมีเพียงดาบของวิทเซอร์ เขาไม่เชื่อฟังคำทำนายของนักพยากรณ์ ซึ่งก็ถือเป็นการกระทำที่ถูกต้องแล้ว เนื่องจากนางเป็นสตรีที่ชั่วร้ายยิ่งนัก

ตำนานและนิทานปรัมปรา โดย โพลเรนส์ เดลานนอย

บทที่หนึ่ง

หมูนวล วิหคส่งเสียงร้องลั่นอยู่ในดงกอไม้เตี้ย

พื้นที่ลาดเอียงบริเวณลำห้วยปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้หนามมีหนามและพุ่มต้นบาร์เบอร์รียุ่งเหยิง นับเป็นสถานที่ที่เหมาะสมแก่การดำรงและการหากินเป็นอย่างยิ่ง มันไม่ใช่เรื่องน่าแปลก เนื่องจากบริเวณนี้มีนกอาศัยอยู่คับคั่ง ทั้งนกกรีนฟินช์ที่ร้องระร่ำลั่น นกเรดโพลกับนกกระจิบที่หวีดร้องเสียงแหลม และนกแซฟฟินช์ที่ร้อง ‘จิบ จิบ’ เป็นครั้งคราว เสียงร้องของนกแซฟฟินช์ลือถึงฝน มิลวาคิดขณะแหงนหน้าขึ้นมองฟ้า บนฟ้าไม่มีเมฆก็จริง แต่เสียงร้องของนกแซฟฟินช์มักเป็นสัญญาณเตือนถึงสายฝน ถ้าฝนตกสักหน่อยก็คงจะดี

บริเวณฝั่งตรงข้ามปากเหวเช่นนี้นับเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การออกล่าอย่างยิ่ง เพราะโอกาสในการสังหารเหยื่อนั้นมีอยู่ค่อนข้างสูง โดยเฉพาะภายในป่าโบราณซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์น้อยใหญ่แห่งนี้ เหล่านางไม้ที่เป็นผู้ปกครองผืนป่าอันกว้างใหญ่มากไม่ค่อยออกล่า อีกทั้งมนุษย์ที่หาญกล้าบุกบั่นเข้ามายังมีน้อยยิ่งกว่า เพราะ ณ ที่แห่งนี้ ผู้ล่าที่กระหายอยากในเนื้อหนังมังสาอาจกลายเป็นผู้ถูกล่าเสียเอง เหล่านางไม้แห่งป่าโบราณไม่เคยปราณีผู้บุกรุกหน้าไหน มิลวาเองก็เคยประสบพบเจอเหตุการณ์เช่นนั้นมาด้วยตนเองแล้ว

จริงอยู่ที่ป่าโบราณมีสัตว์ป่าให้ล่าไม่เคยขาด ทว่าแม้จะเฝ้ารออยู่ท่ามกลางพุ่มไม้หนามมานับสองชั่วโมงเต็ม มิลวาก็ยังไม่เห็นสัตว์ตัวใดผ่านแนวสายตาของนางไปแม้แต่ตัวเดียว นางไม่อาจล่าเหยื่อขณะเคลื่อนไหว

ไปด้วยได้ เนื่องจากความแข็งแรงที่กินเวลานานกว่าหนึ่งเดือนได้เปลี่ยน
ผืนดินในป่าให้เต็มไปด้วยกิ่งไม้และใบไม้แห้ง ซึ่งจะส่งเสียงกรอบแกรบ
และแตกหักในทุกก้าวย่าง ในสถานการณ์แบบนี้ มีเพียงการยืนอยู่เฉยๆ
และหลบซ่อนให้พ้นตาเท่านั้นที่จะนำไปสู่ความสำเร็จและรางวัลในตอนท้าย

ผีเสื้อแสนสวยงามตัวหนึ่งบินร่อนลงมาเกาะร่องพาดศรบนขนของนาง
มิลวาไม่ได้ไล่มันไป แต่กลับจ้องมองมันกระพือปีกอ้าๆ หุบๆ นางจ้องมอง
คันศรของนาง มันเป็นอาวุธชิ้นใหม่ที่นางยังชื่นชมได้ไม่รู้เบื่อ นางเป็นนักธนู
มือฉกาจ และชื่นชอบอาวุธดีๆ เป็นอย่างมาก แคมคันศรที่นางกำลังถืออยู่นี้
ก็เป็นอาวุธที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าอาวุธอื่นใด

มิลวาเคยครอบครองธนูมาหลายคันแล้วในชีวิตของนาง นางเคย
เรียนรู้วิธีการแผลงศรด้วยธนูไม้แอชและไม้สนนิวแบบธรรมดาทั่วไป
แต่ไม่นานก็เปลี่ยนใจหันมาใช้ธนูวัสดุผสมชนิดที่ส่วนโคนและด้ามจับ
เข้าหาตัวผู้ยิงซึ่งเหล่าเอลฟ์และนางไม้นิยมใช้กัน ธนูของเหล่าเอลฟ์นั้น
จะสั้นกว่า เบากว่า ใช้งานได้ง่ายกว่า และด้วยความที่องค์ประกอบ
หลายอย่างของธนูชนิดนี้สร้างขึ้นมาจากแผ่นไม้บางๆ และเส้นเอ็นของสัตว์
มันจึง ‘ว่องไว’ กว่าธนูไม้สนนิวมาก นอกจากนี้ลูกศรที่แผลงออกมาจาก
ธนูประเภทนี้ยังเข้าถึงตัวเป้าหมายได้ว่องไวกว่าและมีวิถีที่ค่อนข้างตรง
ทำให้โอกาสที่จะถูกสายลมเบี่ยงเบนเส้นทางนั้นมีอยู่ค่อนข้างน้อย ตัวอย่าง
อาวุธที่ดีที่สุดซึ่งจัดอยู่ในหมวดหมู่นี้มีชื่อเรียกในภาษาเอลฟ์ว่า เซฟฟาร์
เนื่องจากมันมีรูปร่างโค้งงอลงมาคล้ายกับอักษร run ที่มีชื่อเดียวกัน มิลวา
ใช้ธนูประเภทนี้มาหลายปีแล้ว และจนบัดนี้ก็ยังนึกไม่ออกว่าจะมีธนู
ชนิดไหนเล็ดเลอไปกว่าธนูประเภทนี้อีก

ทว่าในที่สุด นางก็พบธนูที่ดียิ่งกว่า แน่แน่นอนว่าสถานที่ตั้งว่าย่อมเป็น
ตลาดริมทะเลในซิดาเรียลซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังในด้านการจำหน่ายสินค้าหายาก
และแปลกประหลาดที่เหล่ากะลาสีสรรหามาจากทั่วทุกมุมโลก เท่าที่เรือรบ
หรือเรือใบใหญ่จะไปถึง เมื่อใดที่มีโอกาส มิลวาจะแวะไปเยี่ยมชมตลาด
และเฝ้ามองหาธนูแปลกตา นางเคยซื้อธนูมาจากที่แห่งนี้ เป็นธนูที่นางคิดว่า
จะใช้ติดมือไปอีกนับหลายปี นางเคยคิดว่าธนูเซฟฟาร์จากเซอร์ริคาเนีย

ที่ได้รับการเสริมให้แกร่งขึ้นด้วยเขาของละมั่งซัดนั้นเป็นธาตุที่ยอดเยี่ยมที่สุดแล้ว แต่ก็คิดได้เพียงปีเดียว เพราะในสิบสองเดือนต่อมา นางกลับได้พบกับความงดงามที่หาได้ยากยิ่ง ณ แผงขายของแห่งเดิมที่ครอบครองโดยพ่อค้าคนเดิม

ธนูคันนั้นมาจากแดนเหนืออันแสนไกล มันมีขนาดราวๆ ห้าฟุตกว่า ทำจากไม้มะฮอกกานี มีคันธนูที่ได้สมดุล และปีกธนูเนื้อลามิเนตแบนราบ ซึ่งสร้างขึ้นมาจากการนำแผ่นไม้เนื้อดีหลาย ๆ ชั้น เส้นเอ็นตัม และกระดูกวาฬมาเชื่อมติดกัน ธนูคันนี้มีโครงสร้างและราคาแตกต่างจากธนูวัสดุผสมอื่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของมิลาว่าได้เป็นพิเศษ ยิ่งเมื่อได้ลองหยิบมันขึ้นมาและพลิกไปรอบๆ นางก็ยินยอมจ่ายเงินในราคาที่ผู้ชายเรียกร้องเป็นจำนวนสี่ร้อยเหรียญโนวเกราต์โดยไม่ลังเลหรือต่อรองตามปกติแล้วหญิงสาวไม่มีเงินติดตัวมากขนาดนั้น นางจึงยอมแลกมันกับธนูเซฟฟาร์จากเซอร์ริคาเนีย หนังสือเบิลอีกจำนวนหนึ่ง เหรียญตราของเผ่าเอลฟ์อันงดงาม รวมถึงจี้หินปะการังที่ห้อยอยู่บนสร้อยไข่มุกน้ำจืดอีกหนึ่งเส้น

แต่นางกลับไม่นึกเสียดาย ไม่เคยนึกเสียดายเลย เนื่องจากธนูคันที่วางทั้งเบา เรียบง่าย และยังได้แม่นยำเหมือนจับวาง แม้มันจะไม่ได้ยาวมาก แต่ปีกธนูที่สร้างจากไม้ลามิเนตและเส้นเอ็นสัตว์กลับมีแรงดีดมหาศาล ยิ่งเมื่อผนวกกับสายธนูที่สร้างขึ้นจากเส้นไหมและปอซึ่งขึงอยู่ระหว่างปีกธนูอันโค้งงอได้รูปแล้ว มันจะมีแรงส่งสูงถึงห้าสิบปอนด์หากดึงสายธนูออกจนได้ระยะยี่สิบสี่นิ้ว จริงอยู่ที่ยังมีธนูที่สร้างแรงส่งได้สูงถึงแปดสิบปอนด์ แต่มีลวากลับมองว่ามันเกินความจำเป็น แค่ลูกศรที่แผลงออกมาจากธนูกระดูกวาฬคันนี้ก็พุ่งไปได้ไกลถึงสองร้อยฟุตภายในสองชั่วอึดใจแล้ว อีกทั้งภายในระยะหนึ่งร้อยก้าว มันยังมีความรุนแรงจนสามารถเสียบปักกวางตัวผู้ได้ และจะทะลุผ่านตัวมนุษย์ที่ไม่ได้สวมเกราะไปได้ในทันที ซึ่งมิลาว่าเองก็ไม่ค่อยได้ล่าสัตว์ตัวใหญ่กว่ากวางแดงหรือมนุษย์ที่สวมเกราะหนาอยู่แล้ว

ผีเสื้อบินจากไป หมูนกแซฟฟินซ์ยังคงส่งเสียงเจี๊ยะจ้าวท่ามกลาง

แมกไม้เตี้ย และหญิงสาวก็ยังคงมองไม่เห็นสัตว์ตัวใดพุ่งผ่านแนวสายตาไป
มิลวาเอนตัวพิงต้นสนโพนี และเริ่มคิดย้อนความเป็นมาการฆ่าเวลา

นางได้พบกับวิทเซอร์ผู้นั้นเป็นครั้งแรกในเดือนกรกฎาคม สองสัปดาห์
หลังเหตุการณ์บนเกาะซานเดต์และสงครามที่ปะทุขึ้นที่โดลแองกรา ตอนนั้น
เป็นตอนที่มิลวาทวนกลับมายังป่าโบราณหลังจากหายหน้าไปสองสัปดาห์
นางกำลังช่วยนำทางให้กองกำลังสกอยาเทล¹ ที่หลงเหลือมาจากการถูก
กวาดล้างในเทมเรียขณะพยายามบุกเข้าไปในดินแดนเอเดิร์นอันพลุกพล่าน
ด้วยไฟสงคราม เป้าหมายของกระรอกกลุ่มนี้คือการไปเข้าร่วมศึกจลาจล
ที่ก่อขึ้นโดยเหล่าเอลฟ์แห่งโดลบลานนา แต่พวกเขากลับพลาดท่า
และคงจะถูกกวาดล้างจนสิ้นหากไม่ใช่เพราะมิลวา แต่พวกเขาก็ได้พบนาง
และได้ร่วมลี้ภัยอยู่ภายในป่าโบราณ

ทันทีที่นางมาถึง นางก็ได้รับแจ้งว่าอาโกลส์ต้องการให้นางไปที่
โคลเซอร์ไรโดยด่วน มิลวาถึงกับผงะไปเล็กน้อย เนื่องจากอาโกลส์นั้น
เป็นถึงหัวหน้าคณะผู้รักษาแห่งโบราณ อีกทั้งหุบเขาเล็กโคลเซอร์ไร
ซึ่งเต็มไปด้วยบ่อน้ำพุร้อนและโพรงถ้ำมากมายนั้นใช้เป็นสถานที่สำหรับ
ให้การรักษายูบอัยครั้ง

แต่นางก็ตอบรับคำขอนั้น เมื่อได้รู้ว่าปัญหานี้มีความเกี่ยวข้องกับ
เอลฟ์ตนหนึ่งที่ได้รับการรักษาแล้ว และต้องการให้นางช่วยหาทางติดต่อกับ
หน่วยรบของเขากอีกครั้ง ทว่าเมื่อได้เห็นวิทเซอร์ผู้บาดเจ็บและได้รับรู้เรื่องราว
ทั้งหมด นางก็นึกฉุนขึ้นมทันที นางวิ่งหน้าตั้งออกจากถ้ำจนผมเผ้าปลิว
สะบัดเพื่อกลับมาระเบิดโทสะใส่อาโกลส์

“เขาเห็นข้าแล้ว! เขาเห็นหน้าข้า! เจ้ารู้ใหม่ว่านั้นทำให้ข้าเสี่ยง
แค่ไหน”

“ไม่ ข้าไม่รู้” ผู้รักษาเอ่ยตอบเสียงเย็น “คนผู้นั้นคือกวินเบลด์ด์

¹ เรียกอีกชื่อว่า กระรอก เพราะมีสัญลักษณ์คือการสวมหมวกที่มีหางกระรอกประดับ
กลุ่มกระรอกเป็นการรวมตัวกันของพวกที่ไม่ใช่มนุษย์ ส่วนใหญ่เป็นเอลฟ์ คนแคระ โนม
และพวกลูกครึ่ง เป็นพันธมิตรกับพวกนั้ลฟการ์ดในการต่อกรกับมนุษย์

หรือวิทเซอร์ มิตรสหายแห่งโบรคิลอน เขาอยู่ที่นั่นมาสองสัปดาห์แล้ว นับตั้งแต่คืนเดือนมืด และคงจะอีกสักพักกว่าเขาจะลุกขึ้นเดินเหินได้ตามปกติ เขาปรารถนาข่าวคราวจากโลกภายนอก ข่าวคราวเกี่ยวกับผู้คนใกล้ชิดกับเขา มีเพียงเจ้าเท่านั้นที่จัดส่งให้เขาได้”

“ข่าวคราวจากโลกภายนอกก็ เจ้าเสียสติไปแล้วหรือไง นางไมเอ่ย์ เจ้ารู้ไหมว่าเบื้องหลังชายป่าอันสงบสุขของพวกเขา บัดนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้าง สงครามกำลังปะทุขึ้นในเอเดริน! บรูจจ์ เทเมเรีย และเรตาเนียถูกทำลาย จนกลายเป็นซาก กลายเป็นนรกและทุ่งสังหาร! ผู้ที่เคยสนับสนุนเหตุกบฏบนเกาะชานด์ต์ถูกตามล่าไปทั่วทุกซอกทุกมุม! มีสายลับและอันจิราเร – สายข่าว – อยู่ทุกหนแห่ง เพียงแค่เปลือยหลุดปากไปคำเดียว หรือเปลือยเบ้าปากผิดที่ผิดเวลา เจ้าได้โดนเหล็กกร้อน ๆ ของเพชฌฆาตในตารางนาบเข้าให้เป็นแน่! แล้วเจ้ายังจะให้ข้าคอยออกไปสืบข่าว ถามโน่นถามนี้ รวบรวมข้อมูล และเอาชีวิตเข้าเสี่ยงอีกหรือ เพื่อใครกัน เพื่อวิทเซอร์ ไร์หวนอนปลายเท้าที่กำลังจะตายมิตายแหล่! เขาเป็นอะไรกับข้า เป็นบุตรข้า ไร์! ท่านต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ อาโกลล์”

“ถ้าเจ้าอยากตะโกน” นางไมเอ่ย์ขัดเสียงเรียบ “ก็เข้าไปในป่าให้ลึกกว่านี้หน่อยเถิด ชายผู้นั้นต้องการความเงียบสงบ”

มิลวาเหลือบมองปากถ้าที่นางเพิ่งจะมองเห็นวิทเซอร์บาดเจ็บโดยไม่ได้ตั้งใจ เป็นชายที่กำยำไม่เบา นางคิด แม้จะผอม แต่ก็ดูแข็งแรงดี... ผมของเขาเป็นสีขาว แต่หน้าท้องยังแบนราบเหมือนคนหนุ่ม แสดงว่าเขาคงมีชีวิตที่ยากลำบาก ไม่ใช่ชีวิตที่อู้ฟู่สุขสบาย...

“เขาเคยอยู่ที่ชานด์ต์ด้วยนี่” นางกล่าวโดยไม่ใช้ประโยคคำถาม “เขาเป็นพวกกบฏ”

“ข้าไม่รู้เรื่องนั้นหรอก” อาโกลล์เอ่ยขณะยกไหล่ “เขาบาดเจ็บ และต้องการความช่วยเหลือ ส่วนเรื่องอื่นๆ ข้าไม่สนใจ”

มิลวานึกรำคาญ เป็นที่รู้กันดีว่าผู้รักษานางนี้เป็นคนพูดน้อย แต่ตัวมิลวาเองก็เคยได้ยินข่าวคราวอันน่าตื่นเต้นจากเหล่านางไม้ที่ชายแดนทางทิศตะวันออกของป่าโบรคิลอนแล้ว นางจึงรู้รายละเอียดของเหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อนดี ทั้งเรื่องราวของจอมเวทหญิงผมสีเกลี้ยง ที่ปรากฏกายขึ้นในป่าโบราณพร้อมพลังเวทอันเด็ดพล่าน ทั้งเรื่อง ชายพิการแขนขาหักที่นางลากตัวมาด้วย ชายพิการที่จริง ๆ แล้วคือวิทเซอร์ ซึ่งเหล่านางไม่รู้จักกันในนามกวินเบลด์ หมาป่าสีขาว

หากตามคำบอกเล่าของเหล่านางไปแล้ว ในยามแรกเริ่มนั้น ไม่มีใครล่วงรู้เลยว่าควรจะทำอย่างไรดี เพราะวิทเซอร์พิกลพิการผู้เฒ่าแต่กริรื่อง สลับกับหมดสติไป ในขณะที่อาโกลส์คอยเปลี่ยนผ้าพันแผลให้เขา ส่วนจอมเวทหญิงก็เอาแต่สาปแช่งและร่ำไห้ไม่หยุด มิลวาไม่เชื่อคำบอกเล่า นั้นแม้แต่น้อย อย่างกับว่ามีใครเคยเห็นจอมเวทร่ำไห้อย่างนั้นแหละ และต่อมาพวกนางก็ได้รับคำสั่งมาจากดูเอนคานอลล์ จากเอเธเน เนตรจิน นายหญิงแห่งโบราณว่าจงขับไล่จอมเวทหญิงออกไปเสีย ผู้ปกครอง ผืนป่าแห่งนี้ไม่ว่า และจงดูแลรักษาวิทเซอร์ให้ดี

พวกนางจึงทำตามคำสั่งนั้น มิลวาได้เห็นกับตาตนเอง วิทเซอร์ ผู้นั้นกำลังเอนกายอยู่ในถ้ำ ภายในโพรงลึกซึ่งเต็มไปด้วยสายน้ำจากน้ำพุ เวทมนตร์แห่งโบราณ แขนขาที่ถูกเข้าเฝือกและดิ่งคว่ำไว้ถูกห่อหุ้มเป็น ชั้นหนา ๆ ด้วยพืชไม้เลื้อยที่มีคุณสมบัติในการรักษาอย่างโคนินเฮลาและ นิตโบน เส้นผมของเขามีสีขาวร่วนนุ่ม แต่ที่น่าแปลกใจก็คือเขายังคง มีสติอยู่ ผิดกับผู้คนที่ผ่านการรักษาด้วยการใช้โคนินเฮลาซึ่งมักจะนอนแผ่ อยู่เฉย ๆ และเพื่อพกพรณนาราวต้องมนตร์...

“แล้วตกลง” น้ำเสียงไร้อารมณ์ของผู้รักษาตึงตังนางกลับมาอีกครั้ง “เจ้าจะอย่างไร จะให้ข้าบอกเขาอย่างไรดี”

“บอกให้เขาไปลงนรกซะ” มิลวาสะบัดเสียงพลางดิ่งเข็มขัดของตน ที่มีกระเป๋าสีเงินหนักอึ้งและมีดล่าสัตว์ห้อยอยู่ “เจ้าเองก็เช่นกัน อาโกลส์”

“ตามใจ ข้าจะไม่บังคับเจ้า”

“เจ้าพูดถูก เจ้าบังคับข้าไม่ได้อยู่แล้ว”

นางสาวเฒ่าตรงดิ่งเข้าไปในป่าท่ามกลางต้นสนโพนที่กระจัดกระจาย เป็นหย่อม ๆ และไม่หันหลังกลับมามองอีก นางกำลังโกรธ

เนื่องจากเหล่าสกอยาเทลมักจะหยิบยกเรื่องนี้มาพูดอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

มิลวาจึงรู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นบนเกาะซานเดต์บ้างในคืนเดือนมืดแรกของเดือนกรกฎาคม เกิดเหตุกบฏขึ้นระหว่างการประชุมลับของเหล่าจอมเวทบนเกาะแห่งนั้น เกิดการหลั่งเลือด และศีรษะมากมายต้องหลุดออกจากบ่า มีหน้าซ้ากองทัพอของนิลฟ์การ์ดยังบุกจูโจมเอเดิร์นและลิเรียจนก่อกำเนิดเป็นสงครามราวกับได้รับสัญญาณ และยังมีการกล่าวโทษกลุ่มกระรอกว่าเป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเทเมเรีย เรดาเนีย และเคเดนด้วย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะหน่วยรบของสกอยาเทลนั้นได้ให้ความช่วยเหลือเหล่าจอมเวทกบฏบนเกาะซานเดต์ตามที่มีการคาดหมายไว้ อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีการคาดเดาไว้ว่าผู้ที่ลอบสังหารวิชีเมียร์ ราชินีแห่งเรดาเนียนั้น หากไม่ใช่เอลฟ์ก็ต้องเป็นลูกครึ่งเอลฟ์ ดังนั้นเหล่ามนุษย์ที่กำลังเดือดจัดจึงเที่ยวออกตามล่าเหล่ากระรอกด้วยความอาฆาต ก่อเกิดเป็นการปะทะทั่วทุกหนแห่ง จนสายเลือดแห่งเอลฟ์เจือนองไปทั่วพื้นที่...

นั่นสินะ มิลวาคิด บางทีเรื่องที่พวกนักบวชพูดอาจจะเป็นเรื่องจริงก็ได้ จุดจบของโลกและวันแห่งการตัดสินอาจอยู่ใกล้แค่เอื้อม ทั่วโลกกำลังลุกไหม้ มนุษย์ทั้งหลายไม่เพียงแต่ออกล่าเอลฟ์ แต่ยังล่ามนุษย์กันเองด้วย พี่น้องต่างหันคมมีดเข้าใส่กัน...แม้กระทั่งวิทเซอร์ยังสอดมือเข้ามายุ่งกับการเมือง...และเข้าร่วมการก่อกบฏ ทั้งที่พวกวิทเซอร์ควรจะออกไปท่องโลกเพื่อสังหารเหล่าอสูรที่ปองร้ายมนุษย์แท้ๆ! เท่าที่จำความได้ไม่เคยมีวิทเซอร์คนใดสอดมือมายุ่งเกี่ยวกับการเมืองหรือสงครามมาก่อน ถึงขั้นมีนิทานที่เล่าขานถึงราชาผู้โง่เขลาที่ใส่น้ำไว้ในตะแกรง ใช้กระต่ายเป็นสัตว์ส่งสาร และแต่งตั้งวิทเซอร์เป็นขุนนาง แต่ตอนนี้เรากลับได้เจอวิทเซอร์ที่มีส่วนพัวพันกับเหตุกบฏต่อต้านเหล่ากษัตริย์ และถูกบีบบังคับให้ต้องหลบหนีโทษทัณฑ์มายังป่าโบรคิลอน บางทีโลกนี้อาจจะถึงกาลอวสานแล้วจริงๆก็ได้!

“สวัสดี มาเรีย”

หญิงสาวสะดุ้ง นางไม่ร่างเตี้ยที่เอนร่างพิงต้นสนไฟน์อยู่นั้นมีดวงตาและเส้นผมสีเงิน แสงจากดวงอาทิตย์ที่กำลังสิ้นแสงทำให้ศีรษะของนางดูราวกำลังเปลี่ยนรัศมีติดกับกำแพงต้นไม้หลากสีเบื้องหลัง มิลวาหลุดเขาลง

ข้างหนึ่งแล้วก้มศีรษะลงต่ำ

“ข้าขอกล่าวคำทักทาย ท่านหญิงเอธเน”

ผู้ปกครองแห่งโบรคิลอนเลียบบมีดสีทองรูปจันทร์เสี้ยวเล่มเล็กเข้าไปในสายคาดไยเปลือกไม้

“ลูกขึ้นเถิด” นางว่า “มากับข้า ข้ามีเรื่องจะคุยกับเจ้า”

ทั้งสองเดินผ่านผืนป่าอันมืดสลัวไปด้วยกันเนิ่นนาน ทั้งนางไม้ผมเงินผู้แบบบางและสาวน้อยร่างสูงผมสีอ่อน ครู่ใหญ่ทีเดียวที่ไม่มีใครเอ่ยทำลายความเงียบ

“นานแล้วนะมาเรีย ที่เจ้าไม่ได้มาที่ดูเอนคานเนลล์”

“ข้าไม่มีเวลาเลย ท่านหญิงเอธเน ดูเอนคานเนลล์อยู่ห่างจากแม่น้ำริบบอนมาก และข้า...ท่านก็น่าจะรู้อยู่แล้วนี่”

“ถูกต้อง เจ้าเหนื่อยหรือไม่”

“พวกเอลฟ์ต้องการความช่วยเหลือจากข้า และข้าก็ช่วยพวกเขาตามที่ท่านสั่ง”

“ตามที่ข้าขอต่างหาก”

“นั่นแหละ ตามที่ท่านขอ”

“และข้าก็มีคำขอจะให้वानเจ้าอีกครั้ง”

“ว่าแล้วเชียว เรื่องวิหเซอร์หรือ”

“จงช่วยเขา”

มิลาวยุดเดินและหันหลังกลับมา มือหักกิ่งต้นสายน้ำผึ้งที่ยื่นออกมาอย่างว่องไว นางใช้นิ้วพลิกมันไปมา ก่อนจะปามันลงบนพื้น

“กว่าครึ่งปีแล้ว” นางเอ่ยเสียงแผ่วขณะจ้องมองดวงตาสีเงินของนางไม้ “ที่ข้ายอมเสี่ยงชีวิตนำทางเหล่าเอลฟ์จากหน่วยรบอันย่อยยับมายังป่าโบรคิลอน...กระทั่งเมื่อเขาเหล่านั้นได้พักฟื้นและหายจากอาการบาดเจ็บ ข้าก็จะพาพวกเขากลับออกไปอีกครั้ง...ทั้งหมดนี้ยังน้อยไปหรือ ยังไม่มากพออีกหรือไม่ ทุกๆคืนเดือนมืด ข้าต้องออกเดินทางฝ่าความมืดไปตามทางทุกครั้ง ถึงขั้นที่ข้าเองก็เริ่มจะกลัวดวงตะวันเช่นเดียวกับพวกค้างคาวหรือนกฮูกแล้ว...”

“ไม่มีผู้ใดรู้จักเส้นทางในป่านี้ดีไปกว่าเจ้า”

“แต่ข้าก็สืบข่าวอะไรจากกลางป่าดงพงไพรไม่ได้อยู่ดี ข้าได้ยินมาว่า วิทเซอร์นั้นต้องการให้ข้ารวบรวมข่าวสารโดยการออกไปแฝงตัวกับมนุษย์อื่นๆ แต่เขาเป็นกบฏนะ พวกอันจิวาเราจะหุ่ฟุ้งกันทันทีที่ได้ยินชื่อเขา ข้าจำต้องปกปิดตัวตนให้มิดชิดยามอยู่ในเมือง และถ้าเกิดบังเอิญมีใครจำข้าได้เล่า ข้ายังจำเรื่องเหล่านั้นได้ไม่ลืม แถมเลือดพวกนั้นก็ยังไม่ทันแห้งดี...เพราะเลือดเหล่านั้นมีปริมาณมหาศาลยิ่งนัก ท่านหญิงเอเรน”

“มหาศาล” นางไมซราเจ้าของดวงตาสีเงินมีท่าทีแปลกไป ดูเย็นชาและยากจะเข้าถึง “มหาศาลมากจริงๆ”

“หากมีใครจำข้าได้ พวกนั้นได้จับข้าเสียประจานแน่”

“เจ้าเป็นคนระมัดระวัง เจ้ามักรอบคอบและตื่นตัวอยู่เสมอ”

“แต่หากจะรวบรวมข่าวคราวตามที่วิทเซอร์นั้นขอ ข้าก็จำเป็นต้องสละความรอบคอบนั้นทิ้งไป ข้าจำเป็นต้องเฝ้าถามผู้คน และการแสดงความอยากรู้อยากเห็นออกมาในเวลานี้ก็อันตรายมาก หากพวกนั้นจับตัวข้าได้--”

“เจ้ามีเส้นสายอยู่”

“พวกนั้นจะทรมานข้าจนกว่าข้าจะตาย ไม่ก็เอาข้าไปบดจนป่นเป็นผงที่ตราเคนบอร์ก--”

“แต่เจ้าติดหนี้ข้าอยู่”

มิลวาหันหน้าหนีและขบริมฝีปาก

“ก็จริง” นางเอ่ยอย่างขื่นขม “ข้ายังไม่ลืมหรอก”

หญิงสาวหรีตา ใบหน้าพลันบิดเบี้ยว ซึ่งพันขบกันแน่น ความทรงจำยังเลื่อนรางอยู่หลังเปลือกตา ภาพของแสงจันทร์อันน่าหวาดผวาคู่กับคำคั้นนั้นจู่ๆ ความเจ็บปวดที่ข้อเท้าของนางก็หวนกลับมา ข้อเท้าที่ถูกมัดไว้ด้วยบ่วงหน้่งแน่นหนา และยังมีความเจ็บปวดตรงข้อต่อที่ถูกบิดรั้งอย่างรุนแรง นางได้ยินเสียงใบไม้พลิวไหวขณะต้นไม้ตั้งตรงดิ่งขึ้นโดยพลัน...นางได้ยินเสียงกริโตร้องและเสียงครวญครางของตนเอง ได้สัมผัสความรู้สึกถึงความหวาดผวา การดิ้นรนขัดขึ้นอย่างตึ๊งก๊ว และความกลัวที่แผ่ขยายไปทั่วร่างยามที่ตระหนักได้ว่านางไม่อาจสลัดร่างออกไปได้...เสียงร่ำร้อง

และความหวาดกลัว เส้นเชือกลั่นเอี้ยด เงามืดที่กระพือมโหวกเหวกเป็นระลอก พื้นปฐพีและท้องนภาที่พลิกกลับด้านและเหวี่ยงไปมาอย่างผิดธรรมชาติ ต้นไม้ที่พลิกเอายอดไม้ที่มลง ความเจ็บปวด หยาดเลือดที่บีบอัดอยู่ตรงขมับ...

และในยามรุ่งอรุณ เหล่านางไม้ต่างรายล้อมอยู่รอบตัวนางเป็นวงกลม...เสียงสรวลดังกังวานแว่วมาจากสถานที่ที่ไกลแสนไกล...เจ้าตุ๊กตาซักไยนี้! แก้วงซ้าย แก้วงขวา เจ้าหุ่นกระบอกเอ๋ย หัวเล็ก ๆ ห้อยลงมา...นางได้ยินเสียงร่ำร้องตะกุกตะกักผิดธรรมชาติของตนเอง ตามมาด้วยความมืดมิด

“ใช่แล้ว ข้าติดหนี้ท่าน” นางเอ่ยผ่านซี่ฟันที่ขบเข้าหากัน “นั่นสินะ ก็ข้าเป็นคนหัวห้อยที่ถูกปลดลงมาจากบ่วง ต่อให้ใช้ทั้งชีวิต ข้าก็คงไม่มีวันใช้หนี้ที่ว่าได้หมดอยู่ดี”

“ทุกคนล้วนมีหนี้เป็นของตนเอง” เอเธนตอบ “ชีวิตก็เป็นเช่นนั้น มาเรีย บาร์ริง ชีวิตนะเต็มไปด้วยหนี้สิน ภาระหน้าที่ ข้อผูกมัด บุญคุณ ค่าตอบแทน...และการทำบางสิ่งบางอย่างเพื่อผู้อื่น หรือบางทีอาจจะเพื่อตัวเราเองก็ได้ เพราะแท้ที่จริงแล้ว ผู้ที่เราต้องชดใช้ให้ก็คือตัวเราเอง ไม่ใช่ผู้อื่น ทุกครั้งที่เราติดหนี้ ผู้ที่เราจ่ายค่าตอบแทนให้ก็คือตัวของเรา เราทุกคนล้วนมีทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้อยู่ในตัว เราต่างเกิดมาบนโลกนี้ในฐานะเศษเสี้ยวเล็กๆ ของชีวิตที่เราได้รับมา และนับแต่นั้น เราก็คอยชดใช้หนี้ชีวิตนั้นมาโดยตลอด ต้องชดใช้หนี้ให้ตัวเราเอง เพื่อตัวเราเอง เพื่อที่หนี้ชีวิตสุดท้ายจะได้หมดสิ้นไปเสีย”

“ท่านหญิงเอเธน มนุษย์ผู้นี้สำคัญกับท่านมากเลยหรือ วิทเซอร์... วิทเซอร์คนนั้นนะ”

“ใช่แล้ว แม้เขาจะไม่รู้เรื่องนี้ก็ตามที จงกลับไปทีโคลเซอร์ไรเลีย มาเรีย บาร์ริง จงกลับไปหาเขา และทำตามที่เขาขอ”

กลางหุบเขา กิ่งไม้แห้งส่งเสียงแตกหัก เช่นเดียวกับกิ่งไม้กิ่งหนึ่งที่หักครึ่งดังเป๊าะ นักแม็กพายตัวหนึ่งหวัดร้องเสียงดัง ‘วืด วืด’ สนั่นด้วยความ

กรุณโกธร ก่อนที่นกแซฟฟินซ์ฝูงหนึ่งจะโฉบบินออกไปพร้อมอวดโฉมชนปีก และชนหางสีขาว มิลาว่าสูดลมหายใจ มาแล้วสินะ

วืด วืด เสียงนกแม็กพายร่าร้อง วืด วืด วืด กิ่งไม้แตกหัก อีกหนึ่งกิ่ง

มิลาว่าจัดเกราะหนังขึ้นเงาทว่าเก่าโถมบนแขนซ้ายของตน แล้วสอดมือเข้าไปในห่วงที่ยึดติดอยู่กับอุปกรณ์ นางหยิบลูกธนูดอกหนึ่งออกมาจากกระบอกระเบียงตรงต้นขา ก่อนจะเพ่งสายตาดูหัวและปีกของลูกธนูตามความเคยชิน แม้นางจะซื้อคันศรมาจากตลาดโดยเลือกอันที่มีคุณภาพระดับกลางจากคันศรจำนวนมากที่มีคนเสนอขายให้ แต่นางจะเป็นผู้ตีตีกูกศรด้วยตนเองเสมอ เพราะลูกศรสำเร็จรูปส่วนใหญ่ นั้นจะมีปีกที่สั้นเกินไป ซ้ำยังลู่ตรงเป็นระนาบเดียวกับคันศรอีกต่างหาก ขณะที่มิลาว่าจะเลือกใช้แค่ลูกศรที่มีปีกแบบบิด และตัวตีกูกศรจะต้องมีความยาวไม่ต่ำกว่าห้านิ้ว

นางพาดลูกธนูไว้บนร่องและจ้องมองตรงไปยังปากลำห้วย ณ ตำแหน่งของต้นบาร์เบอร์รียันอุดมไปด้วยผลสีแดงสดซึ่งขึ้นอยู่ท่ามกลางหมู่ไม้

ฝูงนกแซฟฟินซ์ไม่ได้บินไปไกลนัก และเริ่มส่งเสียงร้องระงมอีกครั้ง ออกมาสิ เจ้าตัวน้อย มิลาว่าคิดขณะยกธนูขึ้นและจ้างสายออก ออกมาสิ ข้าพร้อมแล้ว

ทว่าเจ้ากวางตัวผู้กลับมุ่งหน้าไปตามขอบลำห้วย ตรงไปยังบึงและน้ำพุอันเป็นแหล่งกำเนิดของธารน้ำสายเล็กที่ไหลรินไปบรรจบกับแม่น้ำริบบอน กวางหนุ่มตัวหนึ่งผลุบออกมาจากลำห้วย เป็นกวางที่มีรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งนางคาดเดาว่ามันน่าจะมึนน้ำหนักเท่ากับหินเกือบสี่ก้อน มันชูคอขึ้น ใบหูทั้งสองตั้งชัน ก่อนจะหันหน้ากลับไปยังพุ่มไม้เพื่อทะเล็มไปไม้

เมื่อหันหลังให้นาง มันจึงกลายเป็นเป้าหมายไปโดยปริยาย หากไม่ใช่เพราะตอไม้ที่บดบังลำตัวบางส่วนของเขาหมายไว้ มิลาว่าคงจะแผลงศรออกไปโดยไม่ต้องคิด ต่อให้นางยิงเข้าเป้าตรงช่วงท้อง หัวลูกศรก็คงเจาะทะลุทั้งหัวใจ ตับ และปอดของมัน หรือหากนางยิงเข้าเป้าตรงสะโพก

หลอดเลือดแดงก็จะถูกทำลาย และเจ้าสัตว์เคราะห์ร้ายก็จะสิ้นใจในเวลาไม่นาน นางจึงรอคอยต่อไปโดยไม่ปล่อยสายธนู

เจ้ากวางซุกอ้ออีกครั้ง มันก้าวเดินออกมาจากหลังต้นไม้ แล้วจู่ๆ ก็เอี้ยวคอมองมาด้านหลังเล็กน้อย มิลวาสบถเบาๆ ทั้งที่ยังจ้องธนูจนสุดสาย การแผลงศรออกไปต่อหน้าต่อตาจะทำให้ผลลัพธ์ออกมาไม่แน่นอนนัก เพราะแทนที่หัวลูกศรจะเสียบทะลุปอด มันอาจเสียบทะลุเข้าไปในช่องท้องก็ได้ นางจึงรอคอยขณะกลั้นหายใจ พลางสัมผัสได้ถึงรสเค็มๆ ของสายธนูที่แนบติดอยู่กับมุมปาก สิ่งนี้เองที่ถือเป็นข้อดีที่สำคัญที่สุดและประเมินค่าไม่ได้ของธนูคันนี้ เพราะหากนางใช้อาวุธที่หนักกว่าหรือมีคุณภาพด้อยกว่า ก็คงไม่อาจจ้องสายธนูค้างไว้ได้นานขนาดนี้โดยไม่เหนื่อยหรือสูญเสียความแม่นยำไปเสียก่อน

เคราะห์ดีที่เจ้ากวางตัวผู้ก้มหัวของมันลงเพื่อเล็มหญ้าที่งอกออกมาจากหนองน้ำครึ้มตะไคร่ และหันข้างลำตัวให้นาง มิลวาพ่อนลมหายใจนิ่งๆ แล้วเล็งเป้าไปที่อกของมัน จากนั้นจึงค่อยๆ ปล่อยนิ้วออกจกสายธนู

ทว่านางกลับไม่ได้ยินเสียงธนูปนกระดูตามที่มันหมายไว้ เพราะจู่ๆ เจ้ากวางตรงหน้าก็กระโจนขึ้นด้านบน เตะขาและแผ่นโผนจากไป โดยมีเสียงกิ่งไม้แตกและเสียงใบไม้ที่เสียดสีจากการถูกแหวกดังตามหลังไปติดๆ

มิลวายืนนิ่งงันอยู่ชั่วอึดใจ ร่างกายแข็งทื่อราวรูปปั้นหินอ่อนของเทพีแห่งผืนป่า กระทั่งสัมผัสเสียงต่างๆ จางหายไปจนหมด นางถึงค่อยเอามือลงจากระดับแก้มและลดธนูลง เมื่อทอดเส้นทางที่เหยื่อวิ่งหนีไปไว้ในใจแล้ว นางจึงนั่งลงอย่างใจเย็น เอนหลังพิงกับลำต้นของต้นไม้ต้นหนึ่ง นางเป็นนักล่าเจนประสบการณ์ และเคยแอบลอบเข้าไปล่าสัตว์ในเขตป่าของเจ้าขุนมูลนายตั้งแต่ยังเด็ก นางล่ากวางตัวผู้ตัวแรกได้ตั้งแต่อายุสิบเอ็ด และลั่นฆ้องขนาดความกว้างช่วงไหล่สิบสี่นิ้วตัวแรกได้ในวันเกิดอายุสิบสี่ ซึ่งถือเป็นนิมิตหมายอันดีงามหาได้เปรียบไม่ได้ นอกจากนี้ประสบการณ์อันโชกโชนยังได้สอนนางว่าไม่ควรรีบตามสัตว์ป่าที่เพิ่งถูกยิงไป เพราะหากนางเล็งได้แม่นยำดี กวางตัวนั้นจะล้มลงสิ้นใจภายในระยะไม่เกินสองร้อยก้าว นับจากปากลำห้วย หรือถ้าเกิดนางยิงพลาด - ซึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย -

การรีบเร่งตามไปมีแต่จะทำให้สถานการณ์ยิ่งแย่ลง เพราะหากสัตว์ที่ตามหลังไปได้รับบาดเจ็บหนักแต่ไม่ตื่นตัวนัก มันอาจแคลงความเร็วลงหลังจากแผ่นหินด้วยความหวาดผวา แต่หากออกตามหลังสัตว์ที่กำลังตื่นกลัวไป มันจะแผ่นหินด้วยความเร็วปานสายฟ้า และจะลดความเร็วลงก็ต่อเมื่อข้ามพ้นเนินเขาและอยู่ไกลออกไปเท่านั้น

ดังนั้นหญิงสาวน่าจะมีเวลาอย่างน้อยครึ่งชั่วโมง นางจึงดึงใบหญ้ามาคาบไว้ในปาก และเริ่มตกลงสู่ห้วงภวังค์อีกครั้ง ความทรงจำในอดีตวนซ้ำกลับมา

เมื่อนางกลับมายังโบสถ์ลอนในอีกสิบสองวันให้หลัง วิทเซอร์ผู้นั้นก็แข็งแรงพอจนลุกขึ้นมาเดินเหินได้แล้ว แม้จะยังตัวเอียง ขาข้างหนึ่งยังเปื่อยเล็กน้อย แต่เขาก็เดินได้แล้ว มิลาว่าไม่นึกแปลกใจ นางรู้จักสรรพคุณการเยียวยาอันน่าอัศจรรย์ของสายน้ำในป่าและสมุนไพรรักษาโรค นอกจากนี้นางยังรู้ด้วยว่าอาโกลส์มีฝีมือขนาดไหน และเคยเห็นนางไม้ตนอื่นๆ ฟันตัวจากอาการบาดเจ็บได้รวดเร็วจนน่าตกใจในหลายครั้ง เห็นได้ชัดว่าชาวลือเรื่องภูมิด้านทานและความแข็งแกร่งของวิทเซอร์คงจะไม่ใช่แค่ตำนานเล่าขานธรรมดาๆ แน่

นางไม่ได้มุ่งหน้าไปที่โคลเซอร์ไรท์ทันทีที่กลับมาถึง แม้เหล่านางไม้จะคอยบอกใบ้ให้รู้ว่ากวินเบลด์คนนั้นกำลังคอยนางอยู่อย่างไม่สบอารมณ์ก็ตาม นางจงใจถ่วงเวลาออกไปด้วยความไม่สบอารมณ์กับภารกิจนี้ และทำอารมณ์ของตนให้แจ่มใสขึ้นโดยการนำทางพวกกระรอกกลับไปที่ค่ายและเล่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นบนท้องถนนให้พวกนางไม้ฟัง รวมถึงเอ่ยเตือนพวกนางถึงเรื่องที่พวกมนุษย์วางแผนจะปิดกั้นชายแดนตามแนวแม่น้ำริบบอน จนกระทั่งถูกดำเนินเป็นครั้งที่สาม มิลาว่าจึงยอมไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า และไปหาวิทเซอร์ในที่สุด

เขารอคอยนางอยู่ที่ริมทุ่งกว้างใกล้ก่อตั้งชีดาร์ เขากำลังเดินไปเดินมาออกกำลังด้วยการลูบหนังเป็นครั้งคราว แล้วดีดตัวขึ้นราวติดสปริง เห็นได้ชัดว่าอาโกลส์คงสั่งให้เขาหมั่นออกกำลังเข้าไว้

“มีข่าวอะไรบ้าง” เขาถามทันทีที่เอ่ยทักนาง ความเย็นชาในน้ำเสียงนั้น ไม่อาจตอบนางได้

“ดูเหมือนว่าสงครามกำลังจะสิ้นสุดลง” นางตอบพลางยกไหล่ “ว่ากันว่านิลล์ฟาร์ตโค่นลิเรียกับเอเดิร์นได้แล้ว เวอร์เดนยอมรับความพ่ายแพ้ และราชาแห่งเทเมเรียก็ได้ทำสัญญาร่วมกับจักรพรรดิแห่งนิลล์ฟาร์ต เหล่าเอลฟ์ในหุบเขาแห่งบุปผาได้จัดตั้งราชอาณาจักรของตนขึ้น แต่พวกเขาสกอยาเหลวจากเทเมเรียและเรดาเนียกลับไม่ได้เข้าร่วมด้วย พวกนั้นยังคงต่อสู้อยู่...”

“เข้าใจไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“อ้าว” นางเอ่ย แกล้งแสดงท่าทางตกอกตกใจ “อ้อ เรื่องนี้เอง ข้าแหวะไปที่ดอเรียนตามที่เจ้าขอแล้ว แม้มันจะอยู่นอกเส้นทางของข้า แต่มันหนทางหลวงในตอนนี้อย่างเต็มไปด้วยอันตราย...”

นางเว้นช่วงไป พลังบิตซ์เกียจ ครั้งนี้เขาไม่ได้เร่งนางอีก

“คนที่ชื่อโคดริงเกอร์” นางเอ่ยถามในที่สุด “ที่เจ้าขอให้ข้าไปหา เขาเป็นสหายสนิทของเจ้ารึ?”

ใบหน้าของวิทเซอร์ไม่ได้ขยับเคลื่อนไหว แต่มีลวากลับเข้าใจเขาได้ในทันที

“ไม่ใช่”

“งั้นก็ดี” นางเอ่ยต่ออย่างราบรื่น “เพราะเขาจากพวกเราไปแล้ว เปลวไฟได้เผาผลาญเขาไปพร้อมๆ กับบ้านของเขา ที่รอดมาได้น่าจะมีแค่ปล่องไฟกับเว้าหน้าบ้านครึ่งหนึ่งเท่านั้น ชาวลิธแพร่สะพัดไปทั่วดอเรียน บ้างก็ว่าโคดริงเกอร์ฆ่าทำเรื่องไร้สาระอย่างเวทมนตร์ดำกับผสมยาพิษว่าเขาทำสัญญากับปีศาจ แต่สุดท้ายก็ถูกเปลวไฟของปีศาจกลืนกินไป บ้างก็ว่าเขาสอดมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องที่ไม่ควรยุ่งเหมือนอย่างที่เขาทำอยู่ทุกวัน แต่คราวนี้กลับมีใครบางคนไม่พอใจเขา พวกนั้นจึงฆ่าเขาทิ้งและจุดไฟเผาทุกอย่างให้วอดเพื่อกลบร่องรอย เจ้าคิดอย่างไร?”

หญิงสาวไม่ได้รับคำตอบ และไม่อาจจับอารมณ์ใด ๆ บนใบหน้าซีดเผือดของเขาได้ นางจึงพูดต่อด้วยโทนเสียงมึนร้ายและหยิ่งผยองเช่นเดิม

“ข้าว่าเรื่องนี้ที่น่าสนใจมาก เหตุไฟไหม้และการตายของโคดริงเกอร์เกิดขึ้นในคืนเดือนมืดแรกของเดือนกรกฎาคม ซึ่งตรงกับช่วงที่เหตุวินาศพบนเกาะธานด์ปะทุขึ้นพอดี อย่างกับมีใครบางคนคิดว่าโคดริงเกอร์รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับความไม่สงบนั้นดี และมาถามหารายละเอียดจากเขาอย่างกับว่ามีใครบางคนต้องการจะหยุดเขาไว้และปิดปากเขาล่วงหน้า เจ้าจะว่าอย่างไรเล่า อ้อ คงไม่คิดจะพูดอะไรเลยสินะ ปิดปากเงียบเชียว งั้นข้าจะบอกอะไรให้ฟังก็แล้วกัน งานของเจ้าเป็นงานที่อันตรายมาก เช่นเดียวกับการสืบข่าวและการซักถามของเจ้า บางทีใครบางคนที่ว่าอาจอยากปิดปากคนอื่นนอกจากโคดริงเกอร์ด้วยก็ได้ นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าคิด”

“อภัยให้ข้าด้วย” เขาเอ่ยหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง “ถูกของเจ้าข้าทำให้เจ้าเสี่ยง งานนั้นอันตรายเกินไปสำหรับ-”

“สำหรับผู้หญิงงั้นสิ” นางกล่าวพลางสะบัดศีรษะไปด้านหลัง ตวัดเส้นผมที่ยังเปียกชื้นให้พันไหลด้วยการเคลื่อนไหวอย่างว่องไว “เจ้ากำลังจะพูดแบบนี้ใช่ไหม จู๊ๆ ก็คิดจะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษขึ้นมารึ ข้าอาจจะต้องนั่งยองๆ เวลาฉี่ แต่ข้าเองก็ห่มหนังหมาป่าอยู่เหมือนกันนะ ไม่ใช่หนังแกะ! อย่าได้มาเรียกข้าว่าพวกซี้ซาลดเชียว เพราะเจ้ายังไม่ทันรู้จักข้าด้วยซ้ำ!”

“รู้จักสิ” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับต่ออารมณ์โกรธหรือการขึ้นเสียงของนางเลยแม้แต่น้อย “เจ้าคือมิลวา เป็นคนพาพวกกระรอกมาหลบภัยอยู่ที่โบรคิลอนเพื่อหลีกเลี่ยงการจับกุม ข้ารู้ดีว่าเจ้ากล้าหาญ แต่ข้าเองก็ไม่อยากทำตัวสะเพร่าและทำให้เจ้าต้องเสี่ยงเพราะความเห็นแก่ตัว-”

“เจ้าโง่เอ๊ย!” นางขัดเสียงแหลม “ห่วงตัวเองเถอะน่า ไม่ต้องมาห่วงข้า ไปห่วงเด็กสาวคนนั้นแทนดีกว่าไหม!”

นางแยมม์ยิ้มอย่างดูหมิ่น เพราะครั้งนี้สีหน้าของอีกฝ่ายแปรเปลี่ยนไปจริง ๆ นางจงใจเงียบ รอคอยคำถามถัดไปจากเขา

“เจ้าไปรู้อะไรมา” เขาเอ่ยถามขึ้นในที่สุด “และรู้จากใคร”

“เจ้ามีโคดริงเกอร์” นางพนมพรัดขณะแหงนหน้าขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “ข้าเองก็มีเส้นสายของข้าเหมือนกัน เป็นประเภทพูดจาเฉียบแหลมเสียด้วย”

“ช่วยบอกข้ามาทีเถอะ มิลวา ขอร้องล่ะ”

“หลังจากศึกที่ธานเดด” นางเริ่มเอ่ยหลังจากคอยอยู่ชั่วครู่ “ก็เกิดเหตุการณ์วุ่นวายขึ้นทั่วไปหมด เริ่มมีการตามล่าตัวผู้ทรยศ โดยเฉพาะพวกจอมเวทที่สนับสนุนนิลฟ์การ์ดและพวกหน้าไหว้หลังหลอกคนอื่นๆ บ้างก็ถูกจับ บ้างก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่จำเป็นต้องใช้สมอง เจ้าก็คงเดาออกว่าพวกนั้นหนีไปที่ไหน หรือไปซ่อนตัวอยู่ใต้ปีกใคร แต่ผู้ที่ถูกล่าไม่ได้มีเพียงเหล่าจอมเวทกับคนทรยศเท่านั้น เพราะหน่วยรบของพวกกระรอกที่มิเฟาเซียร์นาเป็นผู้นำก็มีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเหล่าจอมเวททรยศในเหตุกบฏบนเกาะธานเดดด้วยเช่นกัน ดังนั้นเขาจึงถูกประกาศตามล่า มิหนำซ้ำยังมีคำสั่งออกมาอีกว่าเอลฟ์ทุกคนที่ถูกจับได้จะต้องถูกทรมานและถูกสอบสวนถึงเรื่องหน่วยรบของเฟาเซียร์นาผู้นี้”

“ใครคือเฟาเซียร์นา”

“เอลฟ์นะ เป็นพวกสกอยาเทล มิใช่ก็คนทรอกที่ทำให้มนุษย์ปวดหัวได้เช่นเขา ชายคนนี้มีค่าหัวก้อนโต แต่ก็เชื่อว่าคนอื่นจะไม่ถูกตามล่าอย่างเช่นอัศวินชาวนิลฟ์การ์ดที่อยู่บนเกาะธานเดดนั้น ไหนจะยัง...”

“ว่าต่อสิ”

“อันจิวาเรย์เอ่ยถามถึงวิทเซอร์ที่มีชื่อว่าเกรอลท์แห่งริเวีย และเด็กสาวนามซีริลลาด้วย สองคนนี้จะต้องถูกจับเป็น ถือเป็นคำสั่งเด็ดขาด ดังนั้นหากมีใครจับตัวพวกเจ้าคนใดคนหนึ่งไป คนผู้นั้นก็ห้ามทำร้ายพวกเจ้า แม้เพียงปลายเส้นผม กระทั่งกระดุมสักเม็ดบนชุดของเด็กสาวคนนั้นก็จะหลุดออกมาไม่ได้เป็นอันขาด ให้ตายสิ! พวกนั้นจะต้องรักเจ้ามากแน่ๆ ถึงได้เป็นห่วงสุขภาพของเจ้าขนาดนี้...”

นางนั่งเงียบไปเมื่อเห็นสีหน้าของเข่า จู่ๆ สีหน้าเยือกเย็นผิดธรรมชาตินั้นก็หายไป หญิงสาวเพิ่งจะตระหนักได้เดี๋ยวนี้เองว่า ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหน นางก็ไม่อาจทำให้เขากลับได้ อย่างน้อยเขาก็ไม่เคยกลัวว่าตัวเองจะต้องประสบภัย นางถึงกับรู้สึกละอายใจขึ้นมากอย่างคาดไม่ถึง

“เอาเถอะ ถึงอย่างไรความพยายามของคนพวกนั้นก็คงสูญเปล่าอยู่ดี” นางเอ่ยเสียงเบา รอยยิ้มหยันจางๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก “เจ้าปลอดภัย

อยู่ในโบรคิลอนแล้ว และคนพวกนั้นก็จับตัวเด็กสาวทั้งเป็นไม่ได้เช่นกัน ตอนที่พวกเขาไปตรวจค้นซากปรักหักพังบนเกาะซานเดต์ เศษซากของหอคอยเวทมนตร์ที่ถล่มลงมา นั่น เป็นบ้านอะไรของเจ้านะ”

วิทเซอร์ชวนเซไปมา เอนร่างพึ่งต้นซีดาร์ไว้ แล้วหย่อนตัวนั่งลงใกล้ลำต้นของมัน มิลวาระโจนกลับมาด้วยความหวาดกลัว สีหน้าซีดเผือดของเขาที่จู่ๆ ก็ยิ่งซีดขาวลงกว่าเดิม

“อาไกลล์! เซิร์สซา! โฟฟว์! มาเร็ว! บ้าเอ๊ย หน้าหมอนี่ใกล้จะทิ่มพื้นอยู่แล้ว! นี่ เจ้านะ!”

“ไม่ต้องเรียกพวกนางมาหรอก...ข้าไม่เป็นไร พุดมาเถอะ ข้าอย่ากลัว...”

มิลวาเข้าใจได้ในทันที

“พวกนั้นไม่เจออะไรในซากปรักหักพังนั่นเลย!” นางร้อง พลางรู้สึกได้ว่าสีหน้าตัวเองก็ซีดเผือดลงเช่นกัน “ไม่เจอเลย! แม้พวกนั้นจะพลิกหินหาจนครบทุกก้อนและร้ายเวทมนตร์ช่วยแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่เจอ...”

นางปาดเหงื่อออกจากหน้าผาก แล้วทำท่าบอกรู้ให้เหล่านางไม้ที่กำลังวิ่งตรงมาหยุดอยู่กับที่ หญิงสาวคว้าไหล่ของวิทเซอร์ไว้ ก่อนโน้มตัวลงไปเหนือร่างของเขานรีนผมยาวสยายอยู่เหนือใบหน้าซีดเผือดนั้น

“เจ้าเข้าใจข้าผิดแล้ว” นางละล้าละลักออกมาโดยเร็ว การจะหาคำพูดที่เหมาะสมในสถานการณ์ที่กำลังจะพังและไม่เป็นท่าเช่นนี้ช่างเป็นเรื่องที่ยากเย็นยิ่งนัก “ข้าหมายถึง- เจ้าเข้าใจเรื่องที่ข้าพูดผิดไป เพราะว่าข้า... ข้าจะรู้ได้ยังไงว่าเด็กคนนั้น...ไม่...ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าแค่อยากจะบอกว่าเด็กสาวคนนั้น...แค่อยากจะบอกว่าพวกนั้นหาตัวนางไม่พบ เพราะนางหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย เหมือนกับจอมเวทพวกนั้นไม่มีผิด อภัยให้ข้าด้วย”

เขาไม่ตอบ เพียงหันหน้าไปอีกทาง มิลวาชบิรมิฝีปากพลางกำหมัดแน่น

“ข้าจะไปจากโบรคิลอนอีกครั้งภายในสามวัน” นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลหลังจากนั่งเงียบไปนานแสนนาน “ข้าต้องรอให้คืนข้างแรมใกล้เข้ามา และรอให้ยามค่ำคืนมืดขึ้นอีกเล็กน้อย ข้าจะกลับมาภายในสิบวันหรืออาจจะเร็วกว่านั้น อาจจะหลังวันลามมาสซึ่งเป็นวันแรกของเดือนสิงหาคมไม่นาน

อย่าห่วงไปเลย ถึงจะต้องพลิกแผ่นดินหา ข้าก็จะหาข่าวมาให้เจ้าให้ได้ หากมีใครรู้อะไรเกี่ยวกับเด็กคนนั้น เจ้าก็จะรู้เช่นเดียวกัน”

“ขอบใจนะ มิลวา”

“ไว้เจอกันในอีกสัปดาห์นะ...กวินเบลด์”

“เรียกข้าว่าเกรอลท์เถอะ” เขาเอ่ยขณะยื่นมือออกไป นางฉวยมือเขาไว้โดยไม่ต้องคิด แล้วบีบมันอย่างแรง

“ส่วนข้า มาเรีย บาร์ริง”

เขาผงกศีรษะพร้อมยิ้มให้แวบหนึ่งแทนคำขอบคุณสำหรับความจริงใจของนาง หญิงสาวรู้ว่าเขากำลังรู้สึกยินดีอยู่

“ได้โปรดระวังตัวด้วย เวลาต้องถามคำถาม จงเลือกผู้ที่จะถามให้ดี”

“ไม่ต้องห่วงข้าหรอก”

“สายข่าวของเจ้า...เจ้าเชื่อใจพวกเขาใช่ไหม”

“ข้าไม่เชื่อใจใครทั้งนั้น”

“วิทเซอร์ผู้นั้นอยู่ในป่าโบโรคิลอนกับพวกนางไหม”

“ว่าแล้วเชียว” ดิर्จกสตราเอ่ยพลางยกแขนขึ้นกอดอก “แต่ก็ดีเหมือนกันที่เรื่องนี้ได้รับการยืนยัน”

เขานิ่งเงียบไปชั่วขณะ เล่นเน็บเลียริมฝีปาก จากนั้นจึงเฝ้าคอย

“ดีจริงๆ ที่เรื่องนี้ได้รับการยืนยัน” หัวหน้าหน่วยสืบราชการลับแห่งราชอาณาจักรเรดาเนียกล่าวซ้ำด้วยน้ำเสียงร่าเริงร่าพันร่ากำลังพูดกับตัวเอง “การทำอะไรด้วยความมั่นใจย่อมเป็นเรื่องดี นี่ถ้าเอนเนเฟอร์อยู่กับเขาด้วย...ไม่มีแม่มदनางโคอยู่กับเขาด้วยใช่ไหม เล่นเน็บ”

“ท่านว่าอย่างไรละ” สายลับสะอึก “ไม่มีขอรับท่าน ไม่มีเลยแม้แต่คนเดียว ว่าแต่ท่านจะสั่งให้ข้าทำอะไรหรือขอรับ หากท่านต้องการตัวเขาเป็นๆ ข้าจะล่อเขาออกมาจากป่าโบโรคิลอน แต่หากท่านต้องการให้เขาตาย...”

“เล่นเน็บ” ดิर्จกสตรากล่าวพลางเลื่อนสายตาสีฟ้าจางเย็นเยียบขึ้นจ้องสายลับ “อย่าเพิ่งรีบร้อนให้มันมากนัก ในสายงานของเรา ความ

กระเหียนกระทือหรือไม่เคยก่อให้เกิดประโยชน์อะไร และมักจะทำให้น่าสงสัยเสมอ”

“แต่นายท่าน” เลนเนียบกล่าวด้วยสีหน้าที่ค่อนข้างซีดเผือด “ข้าเพียงแค่นี้”

“ข้ารู้ เจ้าแค่ถามถึงคำสั่งของข้าเท่านั้น เอาละ นี่เป็นคำสั่งของข้า จงปล่อยวิทเซอร์นั้นไปเสีย”

“รับบัญชา แล้วมีลวเลาขอรับ”

“ปล่อยไปเหมือนกัน อย่างน้อยก็ในตอนนี้”

“รับบัญชาขอรับ ข้าไปได้เลยไหม”

“ไปได้”

สายลับถอยจากไปด้วยท่าทางระมัดระวัง และปิดประตูไม้โอ๊กตามหลังอย่างเงียบเชียบ ดิर्จกสตราจึงรีบไปเป็นเวลานาน สายตาจับจ้องอยู่ที่แผนที่ จดหมาย คำกล่าวหา รายงานการสอบสวน และคำสั่งประหารที่กองสุมกันเป็นภูเขาตรงหน้า

“โอริ”

เลขานุการเงยศีรษะขึ้นและกระแอมไอโดยไม่พูดอะไรออกมา

“วิทเซอร์นั้นอยู่ที่โบรคิลอน”

โอริ รูเวน กระแอมอีกครั้งแล้วชำเลืองมองไปยังใต้โต๊ะ จ้องมองขาของผู้เป็นนายโดยไม่ตั้งใจ ดิर्จกสตราสังเกตเห็นสายตาของเขาเข้าพอดี

“ใช่แล้ว ข้าไม่มีทางยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ หรอก” เขาคำราม “เพราะเจ้าหมอนั่น ข้าถึงเดินไม่ได้ไปตั้งสองอาทิตย์ ต้องเสียน้ำกับฟิลิปา ต้องรางหงิงๆ เหมือนหมาเพื่ออ้อนวอนให้นางช่วยใช้เวทมนตร์รักษาให้ ไม่อย่างนั้นป่านนี้ข้าคงยังเดินกะเผลกอยู่เลยกระมัง และข้าก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวข้าเอง ข้าประเมินเขาต่ำเกินไป แต่ที่แย่ที่สุดก็คือข้ากลับไม่อาจถลกหนังเขาได้ด้วยมือตัวเอง! ข้าไม่มีเวลาพอ แกมข้ายังไม่อาจใช้คนของข้าเพื่อกิจส่วนตัวได้อีกด้วย! ข้าพูดถูกหรือไม่ โอริ”

“ແ່ມ...”

“ข้ารู้หน้า ไม่ต้องมากระแอมใส่ข้าหรอก แต่ให้ตายสิ อำนาจนี้มันช่าง

หอมหวานดีเสียจริง! ทั้งหอมหวานและยั่วชวนให้เข้าไปใช้ประโยชน์จากมัน! การที่มีอำนาจอยู่ในมือมักทำให้ผู้คนหลงลืมตัวกันได้ง่าย ๆ แต่ถ้าหากเผลอลืมตัวไปครั้งหนึ่งแล้ว เจ้าก็จะใช้มันอย่างไม่รู้จักจบสิ้น...ว่าแต่ฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท ยังอยู่ในมอนเตคาโลหรือไม่”

“อยู่ขอรับ”

“หยิบปากกาখনกและขวดหมึกขึ้นมา ข้าว่าจะร่างจดหมายถึงนางลักหน้อย จะเริ่มละนะ...บ้าฉิบ ไม่มีสมาธิเลย ไอ้เสียงอึกทิกนั่นมันอะไรกัน โอริ เกิดอะไรขึ้นในจัตุรัส”

“พวกนักศึกษากำลังปาหินใส่ที่พักอาศัยของทูตชาวนิลฟาร์ดนะขอรับ และถ้าข้าจำไม่ผิด แอ้ม ๆ เรานี่แหละที่เป็นคนจ้างพวกเขา”

“อ้อ งั้นก็ตี ปิดหน้าต่างเสีย แล้วพรงี้่นค่อยให้พวกนั้นไปปาหินใส่ธนาคารของเจ้าคนแคระเจียนคาร์ตีแทน เพราะเจ้านั้นไม่ยอมเปิดเผยรายละเอียดของบางบัญชีให้กับข้า”

“แต่เจียนคาร์ตี แอ้ม ๆ เคยบริจาคเงินก้อนใหญ่ให้กองทุนทหารนะขอรับ”

“งั้นรี งั้นก็ให้เจ้าพวกนั้นไปปาหินใส่ธนาคารที่ไม่เคยบริจาคแทนแล้วกัน”

“พวกเขาทำไปแล้ว”

“โอ๊ย เจ้ากำลังทำให้ข้าเบื่อนะ โอริ บอกให้เริ่มเขียนได้แล้วไง ถึงฟิลที่รัก แมื่อยอดตะวัน...บ้าเอ๊ย ข้าชอบลืมนอยู่เรื่อยเลย เปลี่ยนกระดาษแผ่นใหม่เสีย พร้อมนะ”

“พร้อมขอรับ แอ้ม ๆ”

“ถึงฟิลิปาที่รัก ท่านหญิงทริช เมริโกลด์ ย่อมต้องเป็นท่วงวิทเซอร์ที่นางย้ายเขาจากธาเนดต์มาไว้ที่โบรคิลอน แม้นางจะเก็บเรื่องนี้ไว้ไว้อย่างมิดชิดจนแม้แต่ตัวข้ายังไม่รู้อะไรเลยก็ตาม ซึ่งมันทำให้ข้ารู้สึกเจ็บปวดเป็นอย่างมาก ได้โปรดปอบนางที่ว่าวิทเซอร์นั้นยังปลอดภัยดี แถมยังเริ่มส่งสายลับหญิงจากโบรคิลอนออกไปสืบหาร่องรอยขององค์หญิงซิลลา เด็กสาวที่เจ้าสนใจนักหนาคนนั้นแล้วด้วย เห็นได้ชัดว่าเกรอลท์สหายรัก

ของเราไม่รู้ว่าซิริลลาอยู่ในนิลฟาร์ด และกำลังเตรียมตัวจะแต่งงานกับ จักรพรรดิเอเมียร์ แต่ให้เจ้าวิทเซอร์นั้นเก็บตัวอยู่ที่โบรคิลอนต่อไปเถอะ เรื่องนี้สำคัญกับข้ามาก เพราะนั่นข้าถึงต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ข้าวนี ไปถึงหุบเขา เจ้าเขียนหนังสือใหม่ โอริ”

“ແ່ມ່...เพื่อให้ข้าวนีไปถึงหุบเขา”

“ข้าพย่อน้ำใหม่! ข้าสงสัยเสียจริงว่า...โอริ ปาดปากกานั้นเสียบ้างสิ! เรากำลังเขียนจดหมายถึงฟิลิปานะ ไม่ใช่สกาเสียหน่อย จดหมายฉบับนี้ จะต้องเรียบร้อยทุกกระเบียดนิ้ว! ข้าพย่อน้ำใหม่ ข้าสงสัยเสียจริงว่า เหตุใดวิทเซอร์นั้นจึงไม่ลองติดต่อไปหาเยนเนเฟอร์ดูบ้าง ข้าไม่เชื่อว่า จู่ๆ ความหลงใหลที่ใกล้จะแปรเปลี่ยนเป็นความลุ่มหลงของเขาจะมอดดับ ไปง่าย ๆ แม้จะรู้ดีอยู่แก่ใจว่ายอดรักของเขามีจุดประสงค์ทางการเมืองเป็น เช่นไร ในทางกลับกัน ถ้าเกิดเยนเนเฟอร์เป็นคนส่งซิริลลาให้กับเอเมียร์จริง ถ้าเกิดมีหลักฐานใดพิสูจน์เรื่องนั้นได้ ข้าก็ยินดีจะส่งให้วิทเซอร์นั้นด้วยความ เต็มใจ หากทำแบบนั้น ข้ามั่นใจว่าปัญหาทุกอย่างจะคลี่คลายลงทันที และสตรีผมดำผั่งดงามทว่าไรซึ่งลั้จะผู้นั้นก็คงจบเห่เพียงเท่านี้ วิทเซอร์นั้น ไม่ชอบให้ใครมาแตะต้องเด็กสาวของเขา ดังที่อาร์โตด์ เทอร์ราโนวา เคยได้ ประจักษ์แก่สายตาตนเองบนเกาะซานดร์ ข้าอยากคิดเช่นนั้นเหลือเกิน ฟิล ว่าจริง ๆ แล้วเจ้าไม่มีหลักฐานใดที่บ่งชี้ว่าเยนเนเฟอร์เป็นคนทรยศ รวมถึงไม่รู้ด้วยว่านางซ่อนตัวอยู่ที่ไหน เพราะข้าคงจะเจ็บปวดใจไม่ใช่่น้อย หากได้รู้ในภายหลังว่าเจ้าเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ข้าไม่เคยมีความลับใด กับเจ้า...แล้วนั่นเจ้าหวัะอะไรของเจ้านะ โอริ”

“โอ๊ะ ไม่มีอะไรขอรับ แ่่ม”

“เขียนต่อไป! ข้าไม่เคยมีความลับใดกับเจ้า ฟิล และข้าก็หวังว่า เจ้าจะทำแบบเดียวกัน ด้วยความเคารพอย่างสูง และอื่นๆ และอื่นๆ ส่งมานี้มา ข้าจะได้เห็นลงท้าย”

โอริ รูเวิน โปรยเม็ดยาหลงบนจดหมาย ดิจกสตราขยับเปลี่ยน ท่าทางให้สะดวกสบายขึ้น ประสานนิ้วไว้บนท้อง แล้วกระดิกนิ้วโป้งไปมา

“สายลับของวิทเซอร์ที่ชื่อมิลวานั้น” เขาเอ่ยถาม “เจ้ารู้อะไรเกี่ยวกับ

นางบัง”

“ณ ขณะนี้ นางคือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ แสมๆ” – เลขานุการของเขาระแอมไอ – “กับการพาพวกสกอยาเทลที่หลงเหลือจากการถูกกองทัพชาวเทเมเรียตีจนแตกพ่ายมาที่โบรคิลอนขอรับ นางคือผู้ที่คอยช่วยเหลือเอลฟ์จากการถูกล่าและกับดักต่างๆ รวมถึงให้ที่พักพิงและพาพวกนั้นกลับไปรวมกลุ่มในหน่วยรบกร้าศึกอีก...”

“ไม่ต้องบอกเรื่องทั่วไปแบบนี้ให้ข้ารู้หรอกนา” ดิ์จกสตราเอ่ยขัด “ข้าคุ้นเคยกับวีรกรรมของมิลวาดี และจะนำเรื่องพวกนั้นมาใช้ประโยชน์ในภายภาคหน้า ไม่อย่างนั้นข้าคงเผยความลับเรื่องนางให้กับพวกเทเมเรียนานแล้ว ที่ข้าอยากรู้คือเรื่องส่วนตัวของนางต่างหาก เรื่องของตัวนางเอง”

“ถ้าข้าจำไม่ผิด นางน่าจะมาจากหมู่บ้านป่าเมืองเถื่อนทางตอนบนของซอดเดน ชื่อจริงของนางคือมาเรีย บาร์ริง ส่วนมิลวาเป็นชื่อเล่นที่พวกนางไม่ตั้งให้นาง เป็นภาษาโบราณที่หมายถึง--”

“เหยี่ยวแดง” ดิ์จกสตราขัดจังหวะ “ข้ารู้”

“ครอบครัวของนางเป็นนักล่ามาหลายชั่วอายุคน พวกเขอาศัยอยู่ในป่า และชื่นชอบการได้อยู่ในป่าดงพงไพรอันเขียวชอุ่มเป็นที่สุด แต่พ่อบุตรชายของบาร์ริงถูกวางเฮอร์กักระหึบตาย ตาเผ่านั้นจึงเปลี่ยนมาสอนวิชาเดินป่าให้บุตรสาวของเขาแทน จนกระทั่งเขาจากไปอีกคน มารดาของนางจึงแต่งงานใหม่ แสมๆ...มิลวาเข้ากับพ่อบุญธรรมของนางได้ไม่ทันักนางจึงหนีออกจากบ้าน ถ้าข้าจำไม่ผิด ตอนนั้นนางอายุได้สิบหกปี นางมุ่งหน้าขึ้นเหนือ คอยล่าสัตว์ประหลาดชีวิต แต่คนเฝ้าสัตว์ป่าของเจ้าขุนมูลนายแถวนั้นกลับทำให้ชีวิตของนางลำบากขึ้นด้วยการคอยตามล่าและก่อกวนนางไม่หยุดรากับนางเป็นเหยื่อชั้นดี ดังนั้นนางจึงเริ่มล่องล่ำเข้าไปในโบรคิลอน และก็ในตอนนี่เอง แสมๆ ที่พวกนางไม่จับตัวนางได้”

“แต่แทนที่จะจัดการนาง พวกนั้นกลับรับนางเป็นพวก” ดิ์จกสตราพึมพำ “พวกนั้นรับเลี้ยงนางไว้...และนางก็ตอบแทนความกรุณาของพวกนั้นด้วยการทำสัญญากับนางแม่มดแก่แห่งป่าโบรคิลอน ยายแก่เอเธเนนตรเงินนั้น มาเรีย บาร์ริง ได้ตายไปแล้ว เหลือเพียงมิลวาที่จะ

อยู่ยงคงกระพันต่อไป...จะว่าไป มีคณะสำรวจที่เป็นพวกมนุษย์ก็กลุ่มแล้ว ที่โดนนางหลอกใช้ก่อนที่กองกำลังในเวอร์เดนและเคอแร็คจะโหดตัวทันสามรี”

“แหม่มๆ...ลีซอร์บ ถ้าข้าจำไม่ผิด...” โอริ รูเวิน มักจะหวังให้ตนเองจำไม่ผิดเสมอ ทั้งที่จริงความทรงจำของเขาก็เด่นชัดแม่นยำมากอยู่แล้ว “รวมทั้งหมดแล้วน่าจะมียุทธ์ประมาณหนึ่งร้อยคนได้ และทั้งหมดก็เป็นพวกที่เฝ้าตามล่านางไม่อย่างป่าเถื่อน กว่าที่คนพวกนั้นจะรู้ตัวก็กินเวลาไปนานโข เพราะบางครั้งบางครั้ง มิลวาก็ช่วยคนให้รอดพ้นจากการถูกประหาร และใครก็ตามที่นางช่วยออกมาก็จะเอาแต่เชิดชูความกล้าของนาง จนกระทั่งเกิดเหตุครั้งที่สี่ รู้สึกจะในเวอร์เดนกระมังถ้าข้าจำไม่ผิด ใครบางคนจึงเริ่มจับไต๋นางได้ ‘เพราะเหตุใด จู่ๆ ก็มีคนตะโกนถาม แหม่มๆ ‘เหตุใดผู้นำทางที่คอยรวมกลุ่มมนุษย์ไปสู่กับพวกนางไม่จึงรอดมาได้แบบครบสามสิบสองทุกครั้ง’ และในที่สุด ความลับทั้งหมดก็ถูกเปิดเผย ผู้นำทางที่ว่าอาจช่วย นางทวงผู้คนจริง แต่เป็นการนำทางไปสู่กับดัก เป็นการนำทางไปสู่สนามยิงเป้าของเหล่านางไม้ที่เฝ้ารอคอยอยู่ก่อนแล้ว...”

ดัจกัสดราเลื่อนรายงานการสอบสวนไปที่ริมขอบโต๊ะ เนื่องจากแผ่นกระดาษหน้านั้นยังคงมีกลิ่นของห้องทรมานโชยออกมา

“แล้วหลังจากนั้น” เขาสรุป “มิลวาก็หายตัวไปในป่าโบราณ รวบรวมอกยามเช้า และจนบัดนี้ การจะหาตัวอาสามัครมารวมคณะต่อต้านนางไม้ในเวอร์เดนก็ยากยิ่งนัก แผนการล้างบางของยายแก่เอเธนกับแม่หนูเหยี่ยวแดงคนนี้ได้ผลดีทีเดียว แล้วพวกนั้นยังมีหน้ามาบอกวามมนุษย์อย่างเราชอบใช้แต่วิธีสกปรกกันอีก แต่ในทางกลับกัน...”

“แหม่มๆ” โอริ รูเวิน กระแอมไอ คุณจะตกใจไม่น้อยที่จู่ๆ นายเหนือหัวของเขาก็เงิบลงอย่างฉับพลัน และยังคงเงิบบอยู่เช่นนั้น

“แต่ในทางกลับกัน บางทีพวกนั้นอาจจะเริ่มเรียนรู้บางอย่างจากเราบ้างแล้วก็ได้” หัวหน้าสายลับเอ่ยเสียงเย็น สายตาลื่อนลงไปยังข้อจ้อ คำกล่าวหา รายงานการสอบสวน และคำสั่งประหารทั้งหลายแหล่

มิลวารู้สึกเป็นกังวลขึ้นมาเมื่อมองไม่เห็นรอยเลือดใกล้ๆ บริเวณที่เจ้ากวางตัวผู้หนีหายไป นางพลันตระหนักได้ว่ากวางตัวนั้นคงจะกระโดดขึ้นตอนที่นางแผลงศร หรือไม่กี่ตั้งท่าจะกระโดดพอดี ซึ่งผลลัพธ์นั้นไม่ต่างกัน เพราะท้ายที่สุดแล้วเจ้ากวางก็เคลื่อนไหว ลูกธนูจึงอาจปักเสียบเข้าที่ช่องท้องแทน มิลวาสบถ การแผลงศรเข้าที่ช่องท้องของเป้าหมายถือเป็นความอัปยศในฐานะนักล่า! ให้ตายสิ แค่นี้ก็ขายหน้าจะแย่แล้ว!

นางรีบวิ่งตรงไปที่พื้นลาดชันบริเวณลำห้วย ก่อนจะสอดสายสายตาไปตามพุ่มไม้มีหนาม ต้นมอส และต้นเฟิร์นอย่างรอบคอบ นางกำลังมองหาลูกธนูของนาง ธนูดอกนี้มีใบมีดทั้งหมดสี่ใบซึ่งคมจนใช้โกนขนแขนได้ หากยิงในระยะห้าสิบก้าว ธนูดอกนั้นจะต้องพุ่งทะลุตัวสัตว์ไปอย่างแน่นอน

นางมองหาไปเรื่อยๆ และเมื่อหาพบ นางก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แล้วถ่มน้ำลายออกมาอีกสามครั้งด้วยความดีใจกับโชคของตนเอง นางไม่ต้องนึกกังวลอีกต่อไป เพราะผลลัพธ์ออกมาดีกว่าที่นางคาดไว้ ทว่าทั้งลูกธนูไม่ได้มีเครื่องในเหนียวเหนียวเหนียวเหมือนไม้มีแม่แต่ร่องรอยของเลือดขึ้นฟองสีแดงสดที่ไหลออกมาจากปอด เลือดที่อาบอยู่ทั่วก้านธนูในขณะนี้สีสีแดงเข้มขึ้นคล้ำ ลูกธนูคงจะพุ่งทะลุหัวใจ มิลวาไม่จำเป็นต้องหมอบคลานหรือแอบย่องตามไปอีก แคมยังไม่ต้องเสียเวลาเดินตามรอยกวางไปไกลด้วย เจ้ากวางคงจะนอนแน่นิ่งอยู่ในพุ่มไม้ไม่ไกลเกินหนึ่งร้อยก้าวนับจากพื้นที่โล่ง ในจุดที่มีรอยเลือดคือนางทางไป และเมื่อถูกศรยิงทะลุหัวใจ เลือดของมันก็จะเริ่มไหลไม่หยุดภายในไม่กี่ก้าว ดังนั้นนางจึงมั่นใจว่าจะต้องหารอยเลือดพบได้โดยง่ายแน่

นางหารอยเลือดพบและตามมันไปหลังจากเดินไปได้สิบก้าว ความคิดเริ่มล่องลอยไปในหัวงวักงัดอีกครั้ง

นางรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับริทเซอร์ และหวนกลับมายังป่าโบราณหลังจากพันเทศกาลเก็บเกี่ยวไปเพียงห้าวัน - หรือก็คือห้าวันหากเริ่มนับจากคืนเดือนมืดแรก - ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของเดือนสิงหาคมสำหรับผู้คน และ

ถือเป็นคืนลามมาส ชาเวต² ลำดับที่เจ็ดหรือลำดับรองสุดท้ายของปีสำหรับเหล่าเอลฟ์

มิลาข้ามผ่านแม่น้ำริบบอนมาในยามรุ่งเช้าพร้อมกับเอลฟ์อีกห้าตน แรกเริ่มเดิมทีหน่วยรบที่นางนำทางอยู่นี้มีจำนวนด้วยกันทั้งหมดเก้าตน ทว่าทหารจากบรูจจ์กลับไล่ตามพวกนางมาตลอดทาง แม้จะห่างจากแม่น้ำอีกเพียงหกร้อยหกสิบหลา ทหารกลุ่มนั้นก็ยังคงไล่ตามพวกนางมาติดๆ คอยประชิดเข้ามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งยอมรามือไปเมื่อถึงแม่น้ำริบบอน ซึ่งอีกฟากฝั่งหนึ่งคือผืนป่าโบราณที่ตั้งอยู่เลือนรางท่ามกลางสายหมอก ยามอรุณรุ่ง ทหารพวกนั้นหวาดกลัวป่าโบราณ และความจริงที่ว่านี่ก็ช่วยหน่วยรบเหล่านี้ไว้ แม้จะทิ้งเหยี่ยวล่าและบาดเจ็บ แต่พวกนางก็ข้ามผ่านมาได้ แม้จะไม่ทั้งหมดก็ตาม

นางมีข่าวมาฝากวิทเซอร์ แต่คิดว่ากวินเบลด์ต์ผู้นั้นยังพักอาศัยอยู่ที่โคลเซอร์ไร นางจึงตั้งใจจะไปหาเขาในยามเที่ยงวันหลังจากนอนหลับจนเต็มอิ่มแล้ว ดังนั้นนางจึงตะลึงงันไปเมื่อเห็นอีกฝ่ายปรากฏกายขึ้นจากสายหมอกอย่างกะทันหันราวภูตผี เขานั่งลงข้างกายนางโดยไม่พูดอะไร เพียงแค่จ้องมองนางกางฝ่ามือไว้เหนือกิ่งไม้กอใหญ่เพื่อทำเป็นเตียงชั่วคราว

“รีบเหลือเกินนะ วิทเซอร์” นางเย้ย “ตาข้าจะปิดอยู่แล้ว ข้าต้องนั่งอยู่บนอานม้าทั้งวันทั้งคืนจนบันทึยซาไปหมด กางเกงของข้าก็เปียกขึ้นมาถึงเข็มขัด เพราะต้องคลานผ่านพื้นที่ชุ่มน้ำในยามรุ่งอรุณราวกับเป็นฝูงหมาป่า...”

“ได้โปรดเถอะ เจ้าได้ข่าวอะไรมาบ้างไหม”

“ได้สิ” นางพ่นลมพริตพลางแก้มัดเชือกและดึงรองเท้าอันเปียกชุ่มจนติดแน่นกับเท้าออกมา “แถมยังไม่ต้องลำบากอะไรมากด้วย เพราะทุกคนพูดกันแต่เรื่องนี้ เจ้าไม่เห็นเคยบอกข้าเลยว่าเด็กสาวที่ว่านั้นเป็นบุคคลสำคัญ! ไฉนเราก็นึกว่านางเป็นบุตรสาวบุญธรรมของเจ้า เป็นเด็กจรจัดหรือ

²ชื่อเรียกที่เหล่าเอลฟ์ใช้ในการแบ่งช่วงปีออกเป็นส่วนๆ คล้ายกับเดือนของมนุษย์ โดยหนึ่งปีของเอลฟ์นั้นจะแบ่งส่วนออกเป็นแปดส่วน และแต่ละส่วนอาจตั้งชื่อตามเทศกาลสำคัญหรือวันหยุดที่โดดเด่นในช่วงนั้นๆ

เด็กกำพร้าเร่ร่อนผู้เคราะห์ร้ายอะไรเทือกนั้นเสียอีก แล้วดูสิว่านางเป็นใคร นางเป็นถึงองค์หญิงแห่งชินทราเชียวนะ! ให้อย่าตายสิ! อย่าบอกนะว่าเจ้าเอง ก็เป็นองค์ชายปลอมตัวมาเหมือนกัน”

“ได้โปรดบอกข้ามาทีเถอะ”

“ถึงอย่างไร ตอนนี้เหล่าราชาที่ไม่มีทางแตะต้องนางได้อีกแล้ว เพราะกลายเป็นว่าซิริลลาของเจ้าได้หลบหนีจากธาเนดต์ตรงไปที่นิล์ฟการ์ด อาจจะหนีไปพร้อมกับพวกจอมเวทหายตัวก็ได้ และจักรพรรดิเอเมียร์ก็ได้จัดงานต้อนรับนางอย่างยิ่งใหญ่ แล้วรู้อะไรไหม ว่ากันว่าเขาคิดจะแต่งงานกับนางด้วยซ้ำ ที่นี้ก็ปล่อยให้ข้าได้พักเสียที ถ้าเจ้ายังอยากคุยอยู่ ไว้เราค่อยคุยกันอีกทีตอนที่ข้าได้หลับสักตื่นแล้วกัน”

วิทเซอร์ไม่พูดอะไร มิลาจึงแขวนรองเท้าเปียกชุ่มของนางไว้บนง่ามของกิ่งไม้ โดยจัดวางตำแหน่งให้แสงอาทิตย์ที่กำลังเคลื่อนคล้อยขึ้นมาจากกระหม่อมบนรองเท้าพอดี จากนั้นจึงเลื่อนมือไปกระตุกหัวเข็มขัดของตน

“ข้าจะแก้ผ้าแล้ว” นางคำราม “เหตุใดเจ้าจึงยังลอมหน้าลอมตาอยู่แถวนี้อีก คงไม่ได้กำลังคาดหวังที่นายนิคกว่านี้อยู่หรอกใช่ไหม เจ้าไม่ใช่คนที่ต้องเสี่ยงอันตรายนี้ ไม่มีใครถามหาตัวเจ้า พวกสายลับก็เลิกสนใจในตัวเจ้าแล้ว แกมนางเด็กตัวดีของเจ้าก็หนีเงื้อมมือของเหล่าราชันพื้นและจะได้ขึ้นเป็นจักรพรรดินีในอนาคตอีกต่างหาก...”

“ข้อมูลนี้เชื่อถือได้หรือไม่”

“ทุกวันนี้ไม่มีอะไรแน่นอนทั้งนั้นแหละ” นางทาวขณะนั่งลงบนเตียง “นอกจากความจริงที่ว่าดวงตะวันยังคงเคลื่อนผ่านสรวงสวรรค์จากฝั่งตะวันตกออกไปฝั่งตะวันตก แต่ดูเหมือนข่าวลือเรื่องจักรพรรดิแห่งนิล์ฟการ์ดและองค์หญิงแห่งชินทราจะเป็นเรื่องจริง เพราะมันเป็นเรื่องที่ทุกคนพูดถึงกัน”

“แล้วทำไมจู่ๆ ผู้คนถึงสนใจเรื่องนี้กันนักเล่า”

“เจ้าไม่รู้จริงๆ หรือ ว่ากันว่าเด็กสาวผู้นั้นจะนำดินแดนจำนวนนับหลายเอเคอร์มามอบให้กับเอเมียร์เป็นสินสมรสนะสิ! และมันก็ไม่ใช่ว่าชินทรา แต่ยังรวมไปถึงดินแดนตรงชายฝั่งของแม่น้ำยารูกาด้วย! ฮ่า

แปลว่านางจะได้เป็นนายหญิงของข้าด้วยสินะ เพราะข้าเองก็มาจากซอดเดนทางตอนบน แล้วซอดเดนทั้งหมดก็เป็นดินแดนในการปกครองของนางเสียด้วย! ฉะนั้นแล้ว หากข้าออกไปล่ากวางสักตัวในป่าของนางและบังเอิญมีใครจับตัวข้าได้ ข้าคงโดนแขวนคอตามคำสั่งของนางแน่...โอ๊ย ช่างเป็นโลกที่พอนะอะไรแบบนี้! ทำลงเถอะ ข้าแทบจะลืมนตาไม่ขึ้นอยู่แล้ว...”

“ขออีกคำถามหนึ่ง พวกนั้นจับตัวจอมเวทหญิงได้บ้างไหม- ข้าหมายถึง พวกนั้นจับตัวจอมเวททรยศคนใดได้บ้างรึเปล่า”

“ไม่เลย แต่พวกนั้นมีจอมเวทหญิงคนหนึ่งฆ่าตัวตายหลังจากที่เวนเกอร์เบิร์กล่มสลายและกองทัพเคเดนเข้ายึดเอเดิร์นได้ไม่นาน จะต้องเป็นเพราะความเครียดหรือกลัวถูกพาตัวไปทรมานเป็นแน่-”

“ในหน่วยรบที่เจ้าพากลับมามีม้าหลายตัวที่ไร้ผู้ขี่ พวกเอลฟ์นั้นจะยอมยกมันให้ข้าสักตัวไหม”

“โอ๊ะ คงกำลังรีบอยู่สิน่า” นางเพิ่มพาทะห่อผ้าห่มไว้รอบกาย “ข้าว่าข้าพอเดาออกนะว่าเจ้าวางแผนจะไปที่นี่...”

หญิงสาวเงียบไปด้วยความตื่นตะลึงกับสีหน้าของเขาก่อนจะตระหนักได้ว่าชาวคราวที่นางนำมาฝากเขานั้นไม่ใช่เรื่องน่ายินดีเลยสักนิด นางเพิ่งจะตระหนักได้ว่านางไม่เข้าใจอะไรเลย ไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น หญิงสาวพลันนึกอยากจะลุกขึ้นไปนั่งข้างๆ เขอย่างปุบปับและไม่ทันได้คิดมาก่อนอยากจะรื้อคำถามใส่เขา รับฟังเขา เรียนรู้เขา และอาจจะให้คำปรึกษาเขาด้วย...นางรีบกดข้อนิ้วลงบนขอบตาของตน ข้าเหนื่อยจะตายอยู่แล้วนางคิด ข้าถูกความตายหายใจรดต้นคอตลอดทั้งคืน ข้าจำเป็นต้องพักผ่อนและอีกอย่าง ทำให้ข้าถึงต้องสนใจความเศร้าหรือความเป็นห่วงเป็นใยของเขาด้วย เขาสำคัญอะไรกับข้า ไหนจะนางเด็กตัวดึ้นนั้นอีก ช่างหัวเขากับนางสิ! ทำลงเถอะ เรื่องพวกนี้ทำให้ข้าตาสว่างเสียแล้ว...

วิทเซอร์ลุกขึ้นยืน

“ตกลงพวกเอลฟ์จะยอมยกมาให้ข้าสักตัวไหม” เขาถามย้ำ

“อยากได้ตัวไหนก็เอาไปเลย” นางว่าหลังจากผ่านไปชั่วครู่หนึ่ง “แต่อย่าให้พวกเอลฟ์เห็นเข้าล่ะ พวกนั้นเล่นงานเราเสียอ่วมที่บริเวณน้ำตื้น

เกิดการนองเลือดขึ้น...แล้วก็อย่าแตะต้องตัวสีดำเขียว เจ้านั้นเป็นม้าของข้า...
มัวรออะไรอยู่อีกเล่า”

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือนะ ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่าง”

นางไม่ตอบ

“ข้าติดหนี้เจ้า จะให้ข้าตอบแทนเจ้าอย่างไรดี”

“อย่างไรนะหรือ งั้นก็ช่วยออกไปให้พ้นๆ สายตาข้าเสียที!” นางร้อง
พลางใช้ศอกยันตัวขึ้นและกระชากผ้าห่มอย่างแรง “ข้า...ข้าต้องเข้านอนแล้ว!
จะเอามา...ไปที่...ที่นัล์ฟการ์ด ไปลงนรก หรือไปที่ไหนก็เชิญ ข้าไม่สนใจ
หรอก! รีบๆ ไปให้พ้นหน้าข้าได้แล้ว!”

“ข้าจะตอบแทนเจ้าแน่ๆ” เขาเอ่ยเสียงแผ่ว “ข้าจะไม่ลืมเรื่องนี้เลย
หากวันใดวันหนึ่งเจ้าต้องการความช่วยเหลือขึ้นมา ต้องการแรงสนับสนุน
หรือต้องการไถ่โล้ไว้พักพิง เมื่อนั้นจงเอ่ยชานถึงข้า จงเรียกหาข้าในยามค่ำคืน
และข้าจะมาหาเจ้า”

เจ้ากวางตัวผู้นอนนิ่งอยู่บนขอบของพื้นที่ลาดชันซึ่งมีลักษณะเป็นรูปพุ่ม
จากการถูกน้ำกัดเซาะ และมีต้นเฟิร์นขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด คอของมันเป็น
บิดเบี้ยว ดวงตาเคลือบผ้าเหลืองจ้องขึ้นฟ้า มิลวามองเห็นเหลือบไรตัวใหญ่
จำนวนหนึ่งซ่อนไซ้เข้าไปในท้องสีน้ำตาลอ่อนของมัน

“เห็นทีพวกเจ้าคงต้องไปหาเลือดจากสัตว์ตัวอื่นแทนแล้ว เจ้าพวก
หนอนพยาธิ” นางพึมพำขณะม้วนแขนเสื้อขึ้นแล้วดึงมีดออกมา “เพราะ
ตัวเจ้านี้กำลังเย็นลงเรื่อย ๆ”

หญิงสาวลงมือเฉือนหนังตั้งแต่ส่วนกระดูกสันนอกลงมาถึงส่วน
ทวารหนักด้วยการเคลื่อนไหวที่ทั้งรวดเร็วและเชี่ยวชาญ แล้วลากมีดอ้อม
อวัยวะสืบพันธุ์ของมันไปอย่างคล่องแคล่ว นางค่อยๆ แยกชั้นไขมันออก
จากกันอย่างระมัดระวัง แต่หยาดเลือดก็ยังเปื้อนขึ้นมาถึงข้อศอก ต่อจากนั้น
นางก็ผ่าคอหอยของมันและดึงอวัยวะภายในออกมา ตามด้วยการผ่าท้อง
และถุงน้ำดีเพื่อหาน้ำกวาง นางไม่เคยเชื่อมั่นว่ามันมีคุณสมบัติทางเวทมนตร์
แต่คนโง่เขลาที่เชื่อเช่นนั้นและยอมจ่ายเงินจำนวนมากเพื่อซื้อมันไปกลับมี

อยู่ไม่เคยขาด

นางยกตัวกางขึ้นและอุ้มมันไปวางไว้บนขอนไม้ใกล้ๆ โดยหันช่วงท้องที่ถูกผ่าลงด้านล่าง ปล่อยให้หยาดเลือดหลังไหลออกมา แล้วจึงหันไปเช็ดมือทั้งสองข้างกับพุ่มต้นเฟิร์น

นางหย่อนกายนั่งลงข้างเหยื่อ

“เจ้าวิทเซอร์พีเข้าสู่ตีไม่สมประกอบนั้น” นางเอ่ยเสียงเบาขณะจ้องมองยอดต้นสนในป่าโบราณที่ตั่งตระหง่านเลื่อนรางสูงขึ้นไปหนึ่งร้อยฟุต “ทั้งที่เจ้ากำลังมุ่งหน้าไปที่นิลฟาร์ตเพื่อชิงนางตัวแสบของเจ้ากลับคืนมา ทั้งที่เจ้ากำลังมุ่งหน้าไปยังจุดจบของโลกที่กำลังลุกไหม้ แต่เจ้ากลับไม่คิดจะนำเสบียงติดตัวไปแม้แต่ชิ้นเดียว ข้ารู้ว่าเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น แต่เจ้าไม่มีเหตุผลอื่นให้มีชีวิตอยู่ต่ออีกแล้วหรือ”

แน่นอนว่าเหล่าต้นสนไพน์ย่อมไม่ออกความเห็นหรือขัดบทสนทนาเพียงฝ่ายเดียวของนาง

“ข้าไม่คิดหรอกนะ” มิลวาเอ่ยพลางใช้มีดชุดปราบเลือดออกจากใต้เล็บมือ “ว่าเจ้าจะชิงตัวเด็กสาวของเจ้ากลับคืนมาได้ เจ้าคงไปไม่ถึงยารูกา ไม่ต้องพูดถึงนิลฟาร์ตเลย ข้าไม่คิดว่าเจ้าจะไปถึงชอตเดนได้ด้วยข้า ข้าคิดว่าชะตากำหนดมาให้เจ้าต้องตาย มันฉายชัดอยู่บนใบหน้าทีโหดเหี้ยมของเจ้า และฉายผ่านมาในดวงตาน่าเกลียดน่ากลัวคู่นั้น ความตายจะตามล่าเจ้าจนทัน วิทเซอร์ผู้บ้าคลั่งเอ๋ย มันจะตามเจ้าจนทันในไม่ช้า แต่หากมีดวงตัวนี้ อย่างน้อยเจ้าก็ไม่ต้องตายเพราะความมอดอยาก แม้จะไม่มากมายนัก แต่ก็ดีกว่าไม่มีอะไรเลย นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าคิด”

ดิจัสตราทอดถอนใจเมื่อเห็นทูตชาวนิลฟาร์ตก้าวเข้ามาในห้องเข้าเฝ้าซิลาร์ต พิตซ์-ออสเทอร์เลน ทูตประจำตัวของจักรพรรดิเอเมียร์ วาร์เอ็มไรส์ ดูจะคุ้นเคยกับการพูดคุยโดยใช้ภาษาทางการทูตดีไม่น้อย และยังชื่นชอบการเสริมแต่งประโยคของตนด้วยหลักภาษาศาสตร์แปลกประหลาดที่ฟังดูใหญ่โตโอ้อวด ซึ่งคงจะมีเพียงนักการทูตและนักวิชาการเท่านั้นที่เข้าใจ ดิจัสตราเคยรำเรียนที่สถาบันออกซ์เซนเฟิร์ตมาก่อน และแม้เขาจะไม่ได้

จบจากคณะอักษรศาสตร์ แต่เขาก็พอจะรู้หลักการพื้นฐานของภาษา เฉพาะกลุ่มที่เหล่านักวิชาการมักใช้คุยโวกันดี อย่างไรก็ตาม เขากลับลังเลที่จะใช้มัน เนื่องจากเขาเกลียดชังการวางมาดและการเสแสร้งทำตัวเป็นทางการทุกรูปแบบ

“ขอกล่าวหักทายน่านทูต”

“ท่านลอร์ด” ซิลาร์ต พิตช์-ออสเทอร์เลน กล่าวพร้อมกับค้อมตัวให้ได้อย่างมีพิธีรีตอง “อา ต้องขอภัยด้วย ข้าควรจะต้องพูดว่าท่านผู้สูงส่งหรือท่านดยุคใช่หรือไม่ หรือจะเป็นคำว่าท่านผู้สำเร็จราชการหรือท่านเลขาธิการแห่งรัฐดี ขอกล่าวตามตรงนะท่าน ท่านมีตำแหน่งเยอะจนจะกองพะเนินเป็นภูเขาอยู่แล้ว ข้าจึงไม่รู้จริง ๆ ว่าควรจะใช้คำไหนเรียกแทนตัวท่านเพื่อไม่ให้เป็นการฝ่าฝืนขั้นตอนการปฏิบัติ”

“คำว่า ‘ฝ่าบาท’ น่าจะเป็นการดีที่สุด” ดิर्จกสตราเอ่ยตอบอย่างถ่อมตน “ท่านก็น่าจะรู้นี้ ท่านทูต ว่าผู้คนจะตัดสินกษัตริย์จากราชสำนักของพระองค์ แล้วท่านก็น่าจะรู้เช่นกันว่าหากข้าตะโกนสั่งว่า ‘กระโดด!’ ราชสำนักในเทรโทกอร์จะถามกลับว่า ‘สูงแค่ไหน’”

ราชทูตเยอมนูว์ตีว่าดิर्จกสตรากำลังกล่าวเกินจริง แต่ไม่ได้เกินพอดี องค์ชายราโดวิดยังเป็นผู้เยาว์ อีกทั้งราชินีเฮตวิกยังคงเศร้าเสียใจกับการสวรรคตอันน่าสลดใจของสามีนาง ส่วนเหล่าชนชั้นสูงที่ถูกข่มขู่จนหวาดกลัวและตกอยู่ในภาวะสับสน ต่างก็แตกคอกันและแบ่งแยกกันเป็นฝักฝ่าย ในทางพฤตินัยแล้ว ดิर्จกสตราถือเป็นข้าหลวงของเรดาเนียในขณะนี้ และยังสามารถขึ้นรับตำแหน่งใด ๆ ก็ตามที่เขาต้องการได้อย่างง่ายดาย ทว่าดิर्จกสตรากลับไม่ปรารถนาเช่นนั้น

“ที่ท่านลอร์ดกรุณาเรียนเชิญข้ามาที่นี่” ราชทูตเอ่ยขึ้นหลังจากผ่านไปชั่วครู่หนึ่ง “โดยที่ไม่ผ่านรัฐมนตรีต่างดินแดน ขอข้าเรียนถามได้หรือไม่ว่า เหตุใดข้าจึงได้รับเกียรตินี้”

“ท่านรัฐมนตรี” ดิर्จกสตรากล่าวขณะหงนหน้าขึ้นมองเพดาน “จำต้องลาออกจากตำแหน่งด้วยปัญหาทางสุขภาพ”

ราชทูตผงกศีรษะอย่างเศร้าสร้อย เขาย่อมรู้ว่าขณะนี้รัฐมนตรี

ต่างดินแดนคงจะนอนเฝ้าอยู่ในคุกใต้ดินเป็นแน่ และด้วยความที่เขาเป็น
คนขลาดเขลา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพียงแค่นี้ได้เห็นการสาธิตใช้เครื่องมือ
ทรมานก่อนการสอบสวนจริง เขาจะต้องยอมสารภาพให้ดัจจสตราฟังว่า
เขาเคยสมรู้ร่วมคิดกับหน่วยปฏิบัติการลับชาวนิลล์ฟาร์คอย่างแน่อน
เขายอมรับรู้ว่าเครือข่ายที่ก่อตั้งขึ้นโดยวัทเทียร์ เดอ ริโดซ์ หัวหน้าหน่วย
ปฏิบัติการลับแห่งจักรวรรดินั้นได้ถูกโค่นล้มไปเรียบร้อยแล้ว และตอนนี้
อำนาจในการชักใยทั้งหมดก็ตกอยู่ในมือของดัจจสตรา นอกจากนี้เขายัง
รู้ดีด้วยว่าสายชักเหล่านั้นล้วนเชื่อมโยงมาสู่ตัวเขา หว่าเขาเองก็มีอำนาจศาล
เป็นเครื่องค้ำกัน และยังมีระเบียบข้อบังคับซึ่งบีบให้พวกเขาต้องร่วม
ลงนามไปจนตัวตาย โดยเฉพาะหลังจากที่ได้รับคำสั่งเข้ารหัสสนักสลับ
ซึ่งวัทเทียร์และผู้ดูแลทรัพย์สินส่วนพระองค์ สเตฟาน สเตลเลน เจ้าหน้าที่
ราชการพิเศษแห่งจักรวรรดิ เพิ่งส่งมาให้เขาเมื่อเร็วๆ นี้

“ในเมื่อยังไม่มีใครมารับช่วงต่อตำแหน่งนี้” ดัจจสตราเอ่ยต่อ
“จึงเป็นหน้าที่ของข้าที่ต้องเรียนท่านว่าตอนนี้ท่านหลุดได้กลายเป็นเพอร์โซนา
นอน กราดา (บุคคลไม่พึงปรารถนา) ในราชอาณาจักรเรดาเนียไปแล้ว”
ราชทูตโค้งคำนับ

“ข้าเสียใจ” เขากล่าว “ที่ความไม่ไว้เนื้อเชื่อใจอันเป็นผลให้ทูต
หลายคนถูกปลดออกนั้น เป็นผลพวงมาจากเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับ
ราชอาณาจักรเรดาเนียหรือจักรวรรดินิลล์ฟาร์คทั้งสิ้น และทางจักรวรรดิเอง
ก็ไม่เคยแสดงท่าทีไม่เป็นมิตรต่อเรดาเนียเลยแม้แต่ครั้งเดียว”

“นอกจากการปิดล้อมเรือและสินค้าของเราไว้ที่ปากแม่น้ำยารูกาและ
บนหมู่เกาะสเกลลิเกอ และนอกจากการช่วยจัดหาอาวุธและคอยให้การ
สนับสนุนเหล่าสกอเยาเทลนะรี”

“นั่นเป็นการกล่าวหาที่ไม่มีมูลเหตุเอาเสียเลย”

“แล้วเรื่องกองทัพลวงที่รวมตัวกันอย่างหนาแน่นอยู่ในเวอร์เดน
และซินทราเล่า ไหนจะกลุ่มคนติดอาวุธที่บุกเข้าโจมตีชอดเดนกับบรูจจ์อีก
ชอดเดนและบรูจจ์อยู่ในการคุ้มครองของเทเมเรีย และเราก็เป็นพันธมิตร
กับเทเมเรียอยู่นะ ท่านทูต ซึ่งทำให้การบุกโจมตีเทเมเรียไม่ต่างอะไรกับ

การบุกโจมตีพวกเราด้วยเลย นอกจากนี้ยังมีปัญหาอีกหลายข้อที่มีความเกี่ยวข้องกับเรดาเนียโดยตรง ทั้งเหตุกบฏบนเกาะชานเนตต์และการลอบปลงพระชนม์องค์ราชวิซีเมียร์ ไหนจะข้อสงสัยที่ว่าทางจักรวรรดิมีบทบาทอย่างไรในเหตุการณ์พวกนี้อีก”

“ควอด แอตทีเนต (หากเป็น) เรื่องเหตุการณ์บนเกาะชานเนตต์” ราชทูตกล่าวพลางกางแขนทั้งสองออก “เกรงว่าข้าคงไม่มีอำนาจมากพอจะออกความเห็นใดๆ ได้ และองค์จักรพรรดิเอมเมียร์ วาร์ เอ็มไรส์ ผู้สูงศักดิ์เองก็ไม่ทราบเช่นกันว่าเหล่าจอมเวทของท่านมีเรื่องบาดหมางอะไรกันอยู่ ข้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่การทักท้วงของเราประสบความสำเร็จเพียงน้อยนิดเมื่อเทียบกับโฆษณาชวนเชื่อที่หมายจะทำให้คนเข้าใจเป็นอื่น โฆษณาชวนเชื่อที่ข้ากล่าวพูดว่าคงไม่อาจแพร่สะพัดออกไปได้แนหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีอำนาจสูงสุดในราชอาณาจักรเรดาเนีย”

“ซึ่งคำทักท้วงของท่านก็ทำให้ข้ารู้สึกประหลาดใจและแปลกใจเสียยิ่งกระไร” ดิ์จกสตราเอ่ยพลางยิ้มบางๆ “ในเมื่อจักรพรรดิของท่านยังไม่เคยคิดปิดบังเรื่องที่องค์หญิงแห่งชินทราไปปรากฏกายอยู่ในราชสำนักของเขา หลังจากที่นางถูกลักพาตัวไปจากเกาะชานเนตต์ซึ่งเป็นสถานที่เกิดเหตุเลย”

“ซีริลลา ราชีนีแห่งชินทรา” ซีลาร์ด พิตซ์-ออสเทอร์เลน แก้มไข คำพูดของอีกฝ่ายพร้อมย้า “ไม่เคยถูกลักพาตัว นางแค่มาลี้ภัยอยู่ในจักรวรรดิเท่านั้น และมันก็ไม่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเกาะชานเนตต์เลย” “จริงรึ”

“เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนเกาะชานเนตต์” ราชทูตเอ่ยต่อด้วยสีหน้าแข็งทื่อ “ทำให้องค์จักรพรรดิรู้สึกหวาดผวามาก และการที่ราชวิซีเมียร์ถูกบุรุษผู้บ้าคลั่งลอบปลงพระชนม์ยังทำให้ท่านรู้สึกสะอิดสะเอียนอย่างสุดหัวใจ อย่างไรก็ตาม ชาวลือเลวทรามที่แพร่สะพัดออกไปในหมู่สามัญชนนั้นกลับเป็นชาวที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเสียอีก บางคนถึงกับกล่าวมาหาตัวผู้บงการเหตุร้ายครั้งนี้ในจักรวรรดินิล์ฟาร์ตเสียวนะ”

“ซึ่งเราเองก็หวังว่าหากผู้บงการตัวจริงถูกจับกุมตัว” ดิ์จกสตราเอ่ยซ้ำๆ “ชาวลือทั้งหมดจะหายไปในที่สุด ส่วนเรื่องที่ว่าจับกุมตัว

คนเหล่านั้นและมอบความยุติธรรมให้พวกเขาได้เมื่อไหร่ นั่นล้วนขึ้นอยู่กับเวลาทั้งสิ้น”

“จัสติเทีย ฟันดาเมนทัม เร็กโนรัม (ความยุติธรรมคือรากฐานแห่งการปกครอง)” ซิลาร์ด พิตซ์-ออสเทอร์เลน ยอมรับอย่างเศร้าสร้อย “และ ครีเม็น ฮอร์ริบิลิส นอน โพเทสท์ นอน เอสเซ พูนิบิล (เราจะปล่อยให้ผู้ก่อคดีร้ายแรงหลุดรอดไปโดยไม่ลงโทษไม่ได้) ข้าขอยืนยันว่าองค์จักรพรรดิเองก็หวังเช่นนั้นเหมือนกัน”

“และจักรพรรดิของท่านก็เติมเต็มความหวังที่ว่าได้” ดิ์กสตราโพล่งขึ้นมาด้วยท่าทางสบายๆ ขณะยกแขนขึ้นกอดอก “หนึ่งในผู้นำกลุ่มกบฏอีนิด อัน เกเลียนนา หรือเมื่อไม่นานมานี้เป็นที่รู้จักกันในนามจอมเวทหญิงฟรานเซสกา ฟินดาแบร์ ได้รับมอบอำนาจจากทางจักรวรรดิให้ขึ้นเป็นราชินีของรัฐหุ่นเชิดเอลฟ์ในโดลบลาทานนา”

“องค์จักรพรรดิผู้สูงส่ง” ราชทูตเอ่ยขณะค้อมศีรษะให้ด้วยท่าทางแข็งทื่อ “ไม่อาจยื่นมือไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมทางสังคมที่เกิดขึ้นในโดลบลาทานนา ซึ่งถือเป็นดินแดนเอกราชในสายตาของผู้มีอำนาจในดินแดนข้างเคียงได้”

“แต่ไม่ใช่ในสายตาของเราเนี่ย สำหรับเราเนี่ยแล้ว โดลบลาทานน่ายังถือเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรเอเดิร์นอยู่ แม้ว่าพวกท่านจะร่วมมือกับพวกเอลฟ์และเคดเวนร็อดอนที่นั่นไปจนหมดแล้วก็ตาม หรือต่อให้ลิเรียจะไม่เหลือแม้หินสักก้อน พวกท่านลบดินแดนพวกนี้ออกจากแผนที่โลกเร็วเกินไป เร็วเกินไปมาก ท่านทูต แต่อย่างไรเสีย ตอนนี้คงยังไม่ใช้เวลาและสถานการณ์อันควรสำหรับการถกเถียงถึงเรื่องนี้ เชิญฟรานเซสกา ฟินดาแบร์ ครองบัลลังก์จอมปลอมนั้นไปเถอะ เพราะในไม่ช้า นางจะต้องได้รับโทษทัณฑ์ที่เหมาะสม แล้วเรื่องกบฏคนอื่นๆ กับมือสังหารที่ลอบปลงพระชนม์องค์ราชาวิซีเมียร์เล่า ยังมีเรื่องวิลเกอฟท์ซแห่งโรกเกวินกับเยนเนเฟอร์แห่งเวนเกอร์เบิร์กอีก มีมูลเหตุชวนเชื่อบางอย่างที่บ่งชี้ว่าสองคนนี้ได้หลบหนีไปที่นิล์ฟการ์ดหลังจากก่อกบฏไม่สำเร็จ”

“ข้าขอรับรองว่าไม่เป็นความจริง” ราชทูตกล่าวพร้อมเงยหน้าขึ้น

“แต่ถ้าหากเป็นเช่นนั้น พวกเขาย่อมไม่มีทางเลือกหนึ่โทะหัตถ์พันอย่าง
แน่นอน”

“สองคนนั้นไม่ได้ทำอะไรให้พวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจึงไม่อาจลงโทษ
ทั้งสองได้ หากจักรพรรดิเอเมียร์ต้องการพิสูจน์ว่าเขามีความยุติธรรมจริง
ซึ่งถือเป็น *พันดาเมนทัม เร็กโนรัม* (หลักการพื้นฐานในการปกครอง)
ก็จะส่งอาชญากรสองคนนั้นมาให้เราเสีย”

“ใครเล่าจะกล้าปฏิเสธคำร้องขออันมีเหตุผลของท่าน” ซิลาร์ด
พีตซ์-ออสเทอร์เลน ยอมรับขณะแสวงงี่ยมอย่างอึดอัด “แต่ *ฟรีโม*
(ประการแรก) บุคคลทั้งสองนั้นไม่ได้อยู่ในจักรวรรดิ ส่วน *เซคันโด*
(ประการที่สอง) หากคนทั้งสองไปถึงจักรวรรดิได้จริง ก็ยังมีอุปสรรคอยู่
การจะส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนนั้นจำต้องอิงตามหลักยุติธรรมแห่งกฎหมาย
ซึ่งแต่ละคดีจะได้รับการตัดสินแบ่งแยกกันไปโดยสภานิติบัญญัติแห่ง
จักรวรรดิ กรุณาอย่าลืมเขียนะท่านว่าหากทางเรดาเนียเลือกที่จะตัดสัมพันธ์
ทางการทูตกับพวกเรา การกระทำเช่นนั้นจะถือเป็นการกระทำที่ถูกต้อง
และคงจะเป็นการยากที่จะหวังให้สภานิติบัญญัติออกเสียงยินยอมให้มีการ
ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนที่หวังเพียงเข้ามาลี้ภัย กลับไปยังฝ่ายเรียกร้องซึ่งถือเป็น
ดินแดนปรักษ์ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน...เว้นแต่...”

“เว้นแต่อะไร”

“เว้นแต่เราจะสร้างบรรทัดฐานขึ้นมาใหม่”

“ซ้ำไม่เข้าใจ”

“หากราชอาณาจักรเรดาเนียยอมส่งตัวคนในบังคับ หรืออาชญากร
ธรรมดาผู้หนึ่งที่ถูกจับตัวได้ที่นี้ให้กับองค์จักรพรรดิ พระองค์และสภาของ
พระองค์จะต้องตอบแทนความปรารถนาดีในครั้งนี้อย่างแน่นอน”

ดิจัสตรานิ่งเงียบไปเป็นเวลานาน ซึ่งหากดูจากสีหน้าของเขาแล้ว
หากไม่กำลังสับสนก็คงกำลังครุ่นคิดอยู่

“ใครคือคนที่เจ้าต้องการ”

“ชื่อของอาชญากรผู้นั้น...” ราชทูตกล่าวขณะแสวงงี่ยมทำเป็นนึก กระทั่ง
ในที่สุดเขาก็ยื่นมือไปค้นเอกสารในกระเป๋าเอกสารหนังพิมพ์ลายของเขา

“ขอภัยด้วย *เมโมเรีย ฟราจิลิส เอสต์* (ความทรงจำเป็นสิ่งที่ไม่ประมาท) อยู่เนือง เขามีชื่อว่าคาเธียร์ มอว์ร ดิฟฟริน เอบ เคลลาค ชายคนนี้มีคดีร้ายแรงติดตัวมากมาย มีทั้งคดีฆาตกรรม หนีทหาร แรพท์ส พูเอลเล (ข่มขืนผู้เยาว์) ข่มขืนทั่วไป ลักขโมย และปลอมแปลงเอกสาร เขาจึงหนีโทษขององค์จักรพรรดิไปต่างแดน”

“มาที่เรดาเนียนี้ล่ะ มาไกลเสียจริงนะ”

“ท่านลอร์ด” ซิลาร์ด พิตซ์-ออสเทอร์เลน กล่าวพร้อมยิ้มบาง ๆ “อย่าเพิ่งรีบจำกัดขอบข่ายไว้แค่ที่เรดาเนียสิท่าน ข้าไม่สงสัยเลยว่าหากอาชญากรผู้นั้นถูกจับตัวได้ในราชอาณาจักรที่เป็นพันธมิตรกับท่าน ท่านลอร์ดจะต้องเคยได้ยินเรื่องนี้จากการรายงานของ...สหายที่มีอยู่มากมายของท่านแน่”

“เมื่อที่ท่านบอกว่าเจ้าคนร้ายนั้นมีชื่อว่าอะไรนะ”

“คาเธียร์ มอว์ร ดิฟฟริน เอบ เคลลาค”

ดัจกสตรานิ่งเงียบไปอีกครั้ง แสร้งทำเป็นนึกย้อนไปในความทรงจำของตน

“ไม่เลย เขาเอ่ยนามในที่สุด “ไม่เคยมีคนที่ชื่อนั้นถูกจับกุมมาก่อน”

“จริงหรือ”

“น่าเสียดายนะ แต่ *เมโมเรีย* (ความทรงจำ) ของข้าในเรื่องนี้ไม่ได้ *ฟราจิลิส* (ประมาท) เหมือนกับท่าน ท่านทูต”

“ข้าเองก็รู้สึกเสียดายเช่นกัน” ซิลาร์ด พิตซ์-ออสเทอร์เลน เอ่ยตอบเสียงเย็น “โดยเฉพาะเมื่อการส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดนคงไม่อาจเป็นไปได้ในสถานการณ์เช่นนี้ ข้าคงไม่รบกวนท่านลอร์ดต่อแล้ว ขออำนวยพรให้ท่านจงมีพลานามัยดีและมีโชคลาภ”

“ท่านก็เช่นกัน ลาก่อน ท่านทูต”

ราชทูตแห่งนิลฟาร์ดก้าวจากไปหลังคำนับให้อย่างเป็นทางการและอ่อนช้อยสองสามที

“จะไปจูบ *เซมพิเทอร์นัม มีม* (ตุตตัวเอง) ที่ไหนก็ไป ใ้อปีศาจเผ่าจอมเจ้าเล่ห์เอ๊ย” ดัจกสตราฟิมพาพลงยกแขนขึ้นกอดอก “โอไร!”

เลขานุการของเขาที่ใบหน้าแดงก่ำจากการกลั่นแกล้งโอบประกฏกายขึ้นจากหลังผืนผ้าม่าน

“ฟิลิปปายังอยู่ในมอนเตคาโลใช่ไหม?”

“ใช่ขอรับ แอ้มๆ ท่านหญิงโลล์-อันทิลล์ เมรีโกลด์ และเมทซ์ก็อยู่กับนางด้วย”

“สงครามอาจจะปะทุขึ้นได้ภายในหนึ่งหรือสองวัน ชายแดนริมฝั่งแม่น้ำยาโรกาาก็ใกล้จะลุกเป็นไฟอยู่รอบมร่อ แต่คนพวกนี้ก็ยังเอาแต่หวดหัวอยู่ในปราสาทอยู่อีก! หยิบปากกาขึ้นมาแล้วเขียนเสีย ถึงฟิลที่รัก...โอ๊ย ให้นายสิวะ!”

“ข้าเขียนไปว่า ‘ถึงฟิลิปปา’ นะขอรับ”

“ดีมาก เขียนต่อไป เจ้าคงจะสนใจไม่น้อยหากได้รู้ว่าเจ้าทหารสวมหมวกเกราะปีกนกที่หายตัวไปจากธานด์อย่างลึกลับพอๆ กับตอนที่เขาปรากฏกายขึ้นมานั้นมีชื่อว่าคาเฮียร์ มอว์ร์ ดิฟพริน และเขาเป็นบุตรชายของเจ้าหน้าทีราชสำนักเคลลาด คนที่กำลังตามล่าเจ้าคนประหลาดผู้นี้อยู่ไม่ได้มีเพียงเราเท่านั้น แต่ดูเหมือนว่าหน่วยปฏิบัติการลับของวัทเทียร์ เดอ ริโดซ์ และคนของไอส์ละ....”

“ท่านก็รู้ว่าท่านหญิงฟิลิปปา แอ้มๆ ไม่ชอบบวจาเช่นนั้น ข้าเขียนไปว่า ‘เจ้าคนเลว’ นะขอรับ”

“ตามใจ จักรนั้นก็เจ้าคนเลวสเตฟาน สเกลเลน นั้น เจ้าเองก็น่าจะรู้ดีเหมือนข้านี้ ฟิลที่รัก ว่าหน่วยปฏิบัติการลับแห่งจักรวรรดิจะออกเร่งรีบตามล่าเพียงเจ้าหน้าทีและทูตที่เคยขัดแย้งขัดขาเอเมียร์เท่านั้น พวกคนที่เลือกจะขัดคำสั่งและทรยศเขา แทนที่จะทำตามคำสั่งที่ว่าหรือยอมตายไปเปล่าๆ กรณีนี้จึงนับว่าน่าสงสัยทีเดียว เพราะพวกเราต่างมั่นใจมาตลอดว่าเจ้าคนที่ชื่อคาเฮียร์นั้นจะต้องได้รับคำสั่งให้จับกุมตัวองค์หญิงซีริลลาให้ได้และส่งตัวนางต่อไปยังนิลฟการ์ต”

“ทีนี้ขึ้นย่อหน้าใหม่ ข้ามีความประสงค์จะปรึกษาเจ้าเป็นการส่วนตัว ถึงความกังขาแปลกประหลาดที่ว่ามิเหตุผลที่ข้ามีต่อประเด็นนี้ รวมถึงพูดคุยกับเจ้าเรื่องทฤษฎีอันน่าพิศวงที่ว่าสมเหตุสมผลที่ข้าคิดขึ้นมาได้ด้วย

ขอแสดงความนับถือจากใจจริง และอื่นๆ และอื่นๆ”

มิลวาชี่มาถึงใต้ราวอีกาที่กำลังโอบยิบน ที่แรกนางยังควมม้าไปตามริมฝั่งแม่น้ำริบบอน ข้ามผ่านตอไม้มอดไหม้ แล้วจึงข้ามแม่น้ำผ่านไปทางช่องเขาคับแคบเฉอะแฉะที่มีตะไคร่น้ำขึ้นครึ้มเป็นพรมสีเขียวสดอ่อนนุ่ม นางเดาว่าวิทเซอร์ที่ไม่คุ้นกับภูมิประเทศดีเหมือนนางจะต้องไม่กล้าเสี่ยงข้ามไปยังฝั่งแม่น้ำที่อยู่ในความควบคุมของพวกมนุษย์แน่ นางจึงลัดผ่านหัวโค้งขนาดใหญ่บริเวณแม่น้ำซึ่งโค้งงอเข้าหาโบรคิลอนอีกที บางทีนางอาจตามเขาทันแถวน้ำตกเคียนนัธเรส หรือถ้านางควมม้าต่อเนื่องไปโดยไม่หยุดพักนางอาจแข่งหน้าเขาไปเลยก็ได้

เสียงร้องแหลมของหมูนกแซฟฟินซ์ไม่เคยผิดพลาด เมฆครึ้มจำนวนมากได้เข้าปกคลุมทั่วฟากฟ้ายาวไปจนถึงทางตอนใต้ อากาศรอบด้านยิ่งทวีความอึดอัดและหนักอึ้งขึ้น และผุ่ยงกับตัวเหลืองก็มีมากเสียจนนำราคาญเป็นที่สุด

ตอนที่หญิงสาวขี่ม้าเข้ามาในพื้นที่ชุ่มน้ำซึ่งเต็มไปด้วยต้นเฮเซลไว้ใบประดับด้วยเมล็ดถั่วสีเขียวสดและต้นบัคธอร์นสีหม่น นางก็สัมผัสได้ถึงตัวตนของใครบางคน แม้ไม่ได้ยินเสียง แต่นางก็รู้สึกได้ และก็รู้ด้วยว่าอีกฝ่ายจะต้องเป็นเอลฟ์

นางรั้งสายบังเหียนม้าเพื่อให้มือธนูที่หลบอยู่หลังพุ่มไม้มองเห็นนางได้ถนัดตา มิลวากลั่นลมหายใจ หวังแค่เพียงให้ตนไม่บังเอิญพบกับเอลฟ์อารมณ์ร้อนเข้า

แมลงวันตัวหนึ่งบินหึ่งอยู่เหนือร่างของเจ้ากวางตัวผู้ซึ่งห้อยพาดอยู่บนสะโพกส่วนหลังของม้า

แว่เสียงดังกรอบแกรบและเสียงผิวปากแผ่วเบา นางผิวปากกลับไปเหล่สกอยาเหล่ปรากฏกายออกมาจากพุ่มไม้อย่างเงิบเขียบ ตอนนี้องที่มีลวาทายใจได้ทั่วท้องอีกครั้ง นางรู้จักคนเหล่านี้ พวกเขาคือหน่วยรบในสังกัดของคอร์ดันนาค ดา รีโอ

“เฮล (ขอทักทาย)” นางเอ่ยขณะลงจากม้า “เกสส์ วา (จะไปไหนรึ)”

“เนสส์ (ไม่ได้ไป)” เอลฟ์ตนหนึ่งที่นั่งจำชื่อไม่ได้เอ่ยตอบเสียงเย็น
“เคมม์ (ตามมา)”

เอลฟ์ตนอื่นๆ ตั้งค่ายอยู่ในบริเวณพื้นที่โล่งใกล้กัน มีเอลฟ์ด้วยกัน
ทั้งหมดอย่างน้อยสามสิบตน ซึ่งนับว่ามากกว่าจำนวนที่ควรมีในหน่วยของ
คอร์ดนาค เรื่องนี้ทำให้มิลวาทกใจไม่น้อย เนื่องจากในช่วงที่ผ่านมา
จำนวนคนในหน่วยของพวกเขากระรอกมีแต่จะลดลงเรื่อย ๆ แทนที่จะเพิ่ม
มากขึ้น ยิ่งในช่วงหลังมานี้ สมาชิกในหน่วยรบส่วนมากมักเป็นแค่เด็กน้อย
เนื้อตัวมอมแมมที่ทั้งอวดดีและกระหายเลือด ซึ่งยังยืนหรือยึดตัวให้ตรง
บนอานม้าไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ทว่าหน่วยรบนี้กลับต่างออกไป

“เคด (หัดดี) คอร์ดนาค” นางเอ่ยทักหัวหน้าหน่วยที่กำลังก้าว
เข้ามาใกล้

“เคดมิล (สวัสดี) ซอร์ซา”

ซอร์ซา หรือน้องสาวตัวน้อย คือคำที่ผู้ที่สนิทสนมกับนางใช้เรียกนาง
เมื่อพวกเขาต้องการแสดงให้เห็นถึงความเคารพ และผู้ที่เรียกนางด้วย
ชื่อนั้นก็มีอยู่ไม่น้อยเลย หลายคนอายุมากกว่านางหลายปี ในที่แรกนางยัง
เป็นเพียงตัวหุ่น – หรือมนุษย์ – สำหรับเอลฟ์เหล่านี้ ทว่าต่อมาหลังจากที่
เริ่มช่วยเหลือพวกเขาบ่อยครั้งขึ้น พวกเขาจึงเรียกนางว่า แอน เวดเบียนนา
หรือ ‘สตรีแห่งผืนป่า’ และภายหลังจากนั้นเมื่อได้รู้จักนางดียิ่งขึ้น
พวกเขาจึงเรียกนางตามที่พวกนางไม่เรียกกันว่ามิลวา หรือเหยี่ยวแดง
ส่วนชื่อที่แท้จริงซึ่งนางจะยอมเผยให้คนที่นางสนิทสนมด้วยที่สุดเป็นการ
ตอบรับน้ำใจในลักษณะเดียวกันนั้น กลับไม่ใช่ภาษาที่เหมาะสมกับพวกเอลฟ์
เพราะพวกเขาจะออกเสียงว่า เมียร์ยา พร้อมตีหน้าบูดบึ้งราวกับชื่อนี้
มีความหมายเชิงลบในภาษาของพวกเขา พวกเขาจึงเปลี่ยนมาเรียกนางว่า
‘ซอร์ซา’ แทนในทันที

“พวกเจ้ากำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนหรือ” มิลวาทถามขณะมองไปรอบ ๆ
อย่างตั้งใจ แต่กลับมองไม่เห็นเอลฟ์ที่บาดเจ็บหรือเจ็บป่วยเลยแม้แต
คนเดียว “ไปที่แปดไมล์รี หรือว่าโบรคิลอน”

“ไม่ใช่”

ด้วยเหตุที่รู้จักพวกเขาดี นางจึงยังปากไม่ให้เอ่ยถามต่อไป เพียงแค่ได้เห็นใบหน้าเครียดเขม็งไร้ความเคลื่อนไหวและความเงิบงันชวนอึดอัดที่รอยตัวอยู่รอบกลุ่มคนซึ่งกำลังตระเตรียมอาวุธยุทธโศปกรณ์ให้พร้อมสรรพก็เพียงพอแล้ว แต่เพียงได้เห็นแวตตาลึกล้ำยากจะหยั่งถึงเหล่านั้นก็กลัวๆ นางก็รู้ได้ในทันทีว่าพวกเขา กำลังจะไปรบ

ฟากฟ้าทางทิศใต้ยิ่งทวีความดำทึบและมีดครึ้มขึ้นทุกที

“แล้วเจ้าเล้า ซอร์ซา กำลังมุ่งหน้าไปที่ใด” คอยน์นาคเอ่ยถามสายตาดาวัดไปจ้องมองซากกวางที่พาดอยู่บนม้าของนางแล้วยิ้มบางๆ

“ทางใต้ล่ะ” นางกล่าวแก้ความเข้าใจของเขาย่างเย็นชา “ไปที่โดร์ลชอต”

ฝ่ายเอลฟ์หุบยิ้ม

“เลียบชายฝั่งของพวกมนุษย์ไปหรือ”

“ก็จนกว่าจะถึงน้ำตกเคียนน์เทรสนั้นแหละ” นางกล่าวพลางยกไหล่ “พอเข้าไปถึงน้ำตกนั้นเมื่อไหร่ ข้าจะกลับไปฝั่งของโบรคิลอนทันที เพราะว่า...”

นางหันหลังไปเมื่อได้ยินเสียงพ่นลมหายใจของฝูงม้า พวกสกอยาเทลหน้าใหม่กำลังมาเข้าร่วมกับหน่วยรบที่มีขนาดใหญ่ผิดวิสัยมากอยู่แล้ว และมีวาก็รู้จักผู้มาใหม่พวกนี้ดีกว่าใคร

“เคียร์น!” นางตะโกนเบาๆ โดยไม่คิดปิดบังความอัศจรรย์ใจ “โธรวेल! มาทำอะไรที่นี่เนี่ย ข้าเพิ่งนำทางพวกเจ้าไปโบรคิลอนเมื่อไม่นานมานี้เอง แล้วนี่พวกเจ้า—”

“เอส ครีเอซา (มันจำเป็นนะ) ซอร์ซา” เคียร์น เอบ เดียร์บ เอ่ยอย่างเคร่งขรึม ผ่าฟันแผลที่พันอยู่รอบศีรษะของเขายังมีเลือดซึมออกมา

“พวกเราไม่มีทางเลือก” โธรวเอลย้ำ นางใช้แขนเพียงข้างเดียวเหวี่ยงร่างลงจากม้าอย่างระมัดระวัง เพื่อป้องกันไม่ให้กระเทือนไปถึงแขนอีกข้างซึ่งยังเข้าเฝือกอยู่ “พวกเราได้รับข่าว จึงไม่อาจรออยู่เฉยๆ ในโบรคิลอนได้ในสถานการณ์ที่ต้องการกำลังพลเช่นนี้”

“ถ้าข้ารู้” มิลวาเอ่ยขณะทำปากย่น “ข้าคงไม่เข้าไปยุ่ง ไม่ยื่นคอเข้าไปเสี่ยงที่ลุ่มน้ำตื้นหรอก”

“ชาวพวกนั้นเพิ่งมาถึงเมื่อคืนนี้” โทรูเวลอธิบายเสียงค่อย “เราไม่อาจ...เราไม่อาจทอดทิ้งสหายร่วมรบของเราในเวลาเช่นนี้ได้ เราทำไม่ได้จริงๆ ช่วยเข้าใจเราด้วย ซอร์ซา”

ห้องน้ายิ่งทวีความดำมืดขึ้นไปอีก คราวนี้มีลวได้ยินเสียงฟ้าผ่า ลั่นมาแต่ไกล

“อย่าได้ขี่ม้าไปทางใต้เชียวนะ ซอร์ซา” คอย์นาค ดา ริโอ อ่อนวอน “พายุกำลังมา”

“อย่างกับว่าพายุจะทำอะไร...” หญิงสาวเจียบเสียงลงกะทันหันขณะจ้องมองเขาเขม็ง “อ้อ! แสดงว่าพวกเจ้าเองก็ได้ชวานั้นมาเหมือนกันสินะ เป็นพวกนิลล์ฟาร์ดีไซ์ใหม่ พวกนั้นกำลังข้ามแม่น้ำยารูกาในซอดเดนกันอยู่ รีไป พวกนั้นกำลังจะโจมตีบรูจจ์ไซ์ใหม่ พวกเจ้าถึงได้กำลังจะเคลื่อนพลไปรบกัน”

อีกฝ่ายไม่ตอบ

“นั่นสินะ เหมือนที่โตลแองกราไม่มีผิด” นางกล่าวพลางจ้องมองเข้าไปในนัยน์ตาสีเข้มของเขา “อีกครั้งแล้วลิที่จักรพรรดินิลล์ฟาร์ดีสั่งให้พวกเจ้าใช้ไฟและดาบเป็นเครื่องมือในการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความโกลาหลลงที่แนวหลังของพวกมนุษย์ จากนั้นเขาก็จะยุติสงครามกับเหล่าราชันและหันมาเป็นฝ่ายสังหารพวกเจ้าเสียเอง เจ้าจะต้องมอดไหม้อยู่ในเปลวไฟที่พวกเจ้าเป็นคนก่อขึ้น”

“เปลวไฟจะชำระล้างทุกสิ่งและทำให้พวกเราแข็งแกร่งขึ้น เราจะต้องผ่านมันไปได้ เอนเยลล์ เฮล เอลเลยา ซอร์ซา หรือที่หมายความว่า การล้างบาปด้วยเปลวไฟในภาษาของเจ้า”

“ข้าขอเป็นไฟแบบอื่นดีกว่า” มิลวากล่าวขณะปลดมัดคางและเหวี่ยงมันลงบนพื้นแทบเท้าพวกเอลฟ์ “แบบที่จะแตกปะทุเมื่อถ่มน้ำลายลงไป เอาะนี่ไปเสีย พวกเจ้าจะได้ไม่ต้องทนทิวกันระหว่างเดินทาง มันไม่จำเป็นสำหรับข้าอีกต่อไปแล้ว”

“ไม่ใช่ว่าเจ้ากำลังเดินทางลงใต้อยู่หรือ”

“ก็ใช่”

ข้ากำลังเดินทางลงใต้ นางคิด และต้องรีบไปด้วย ข้าต้องไปเตือนเจ้าวิทเซอร์โง้นนั้น ต้องไปเตือนเขาว่าเขากำลังจะเจอเหตุการณ์วุ่นวายแบบใด ข้าต้องโน้มน้าวใจให้เขาหันหลังกลับให้ได้

“อย่าไปเลย ซอร์ซา”

“ช่างข้าเถอะน่า คอย์นนาค”

“พายุกำลังมาจากทางใต้” เอลฟ์ย่า “พายุและเปลวไฟขนาดใหญ่กำลังคืบคลานเข้ามา จงไปหลบซ่อนอยู่ที่โบรคิลอน น้องสาวตัวน้อยอย่าไปทางทิศใต้เลย เจ้าทำเพื่อเรามากพอแล้ว และคงทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้ เจ้าไม่จำเป็นต้องทำด้วยซ้ำ แต่เราจำเป็น เอสส์ เท็ดด์ เอสเซ ครีเอซา! (ถึงเวลาอันสมควรแล้ว!) ถึงเวลาต้องจากกันแล้ว ลาก่อน”

บรรยาการรอบด้านช่างหนักอึ้งและชวนอึดอัด

เวทฉายภาพทางไกลนั้นเป็นเวทมนตร์ที่ซับซ้อนมาก ผู้ร้ายจำเป็นจะต้องร้ายเวทรวมกันขณะจับมือกันไว้และเชื่อมโยงความคิดเข้าหากัน แต่ถึงกระนั้นมันก็ยังเป็นเวทที่ต้องใช้ความพยายามเต็มที่อยู่ดี เนื่องจากระยะทางในคราวนี้นับว่าค่อนข้างไกลทีเดียว

เปลือกตาที่ปิดสนิทของฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท ขยับไหว ทริช เมริโกลด์ หายใจหอบ ขณะที่บนหน้าผากสูงเกิกของเคียรา เมทซ์ มีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นมา มีเพียงใบหน้าของมาร์การิตา โลค์-อันทิลล์ เท่านั้นที่ไร้ร่องรอยความเหนื่อยล้า

ทันใดนั้นภายในโถงอันขมุกขมัวก็สว่างไสวขึ้น แสงสว่างระยิบระยับเรียงระบาวาดลวดลายไปตามแผ่นกระดานไม้สีเข้ม วัตถุรูปโลกเรืองแสงสีนํ้านมลูกหนึ่งลอยอยู่เหนือโต๊ะทรงกลม ฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท ร่ายเวทมนตร์จนจบ วัตถุทรงกลมลูกนั้นจึงเคลื่อนจากตัวนางไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่งในสิบสองตัวที่ตั้งเรียงรายอยู่รอบโต๊ะ รูปทรงอันเลือนรางปรากฏขึ้นในวัตถุทรงกลมนั้น ภาพดังกล่าวเปล่งประกายวูบวาบ บ่งบอกว่าการฉายภาพยังไม่มั่นคงดี ทว่ามันกลับกระจ่างชัดขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว

“นรกเถอะ” เคียราบนอุบพลางยกมือขึ้นปาดหน้าผาก “ทีนัลฟการ์ด

“ไม่มีเวทเปลี่ยนรูปหรือเวทเสริมสวยบ้างหรือไม่?”

“ต้องไม่มีอยู่แล้ว” ทริชพูดเสียงลอดมุ่มปากออกมา “ดูเหมือนพวกนั้นจะไม่มีรู้จักว่าสมัยนิยมด้วยซ้ำ”

“หรือแม้กระทั่งคำว่าเครื่องสำอาง” ฟิลิปาเอย์เสียงเบา “แต่เจียบกันไปแล้ว แล้วก็อย่าจ้องนางแบบนั้นด้วย เราต้องทำให้ภาพฉายเสถียรกว่านี้และให้การต้อนรับแขกของเรา ช่วยเสริมพลังให้ข้าหนอยสิ ริตา”

มาร์การิตา โลค์-อันทิลล์ ทวนสูตรเวทมนตร์และท่าทางการเคลื่อนไหวของฟิลิปา ภาพฉายนั้นส่ายไหวไปมาอีกสองสามครั้ง และแล้วความคลุมเครือมืดสลัวและประกายแสงพิศตรมรชาตินั้นก็หายลับไป เส้นขอบและสีสันของภาพเริ่มเด่นชัดขึ้น ตอนนี้เหล่าจอมเวทหญิงมองเห็นรูปทรงที่อยู่อีกฟากของโตะได้ชัดเจนขึ้น ทริชกัดริมฝีปากและขยิบตาให้เคียรอย่างมีเลศนัย

สตรีที่ปรากฏภายในภาพฉายนั้นมีใบหน้าซีดเผือดและผิวหยาบกร้าน นัยน์ตาแข็งทื่อไร้อารมณ์ ริมฝีปากบางสีคล้ำ และมีจมูกที่ค่อนข้างงอแง นางสวมหมวกทรงกรวยรูปร่างประหลาดยับย่นเล็กน้อย เส้นผมสีเข้มที่สภาพไม่ค่อยจะดูดีนักไหลตกลงมาใต้ปีกหมวกอ่อนนุ่ม ทว่าความไม่มีเสน่ห์และสภาพกายโกรโโกโสนั้นกลับได้รับการเสริมแต่งให้ดูดีขึ้นด้วยชุดคลุมพองๆ สีดำไร้รูปทรง ตรงส่วนไหล่ประดับด้วยลายปักที่ถักขึ้นจากด้ายสีเงินหลุดลุ่ย ลวดลายปักนั้นเป็นภาพจันทร์ครึ่งเสี้ยวพร้อมหมู่ดาวรายล้อม เป็นภาพประดับเพียงหนึ่งเดียวที่จอมเวทหญิงชาวนิลฟ์การ์ดใช้ประดับ

ฟิลิปา ไอร์ฮาร์ท ลูกขึ้นยืน พยายามไม่แสดงท่าทีโอ้อวดเครื่องประดับอัญมณี ดิ้นเงินดิ้นทอง หรือร่องอกของตนจนเกินไป

“ท่านหญิงเอสไชร์” นางว่า “ยินดีต้อนรับสู่มนต์กาลโว พวกเรารู้สึกยินดีอย่างยิ่งที่ท่านตอบรับคำเชิญของเรา”

“ข้าเพียงแค่นึกสงสัยเท่านั้น” จอมเวทหญิงจากนิลฟ์การ์ดเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรและไพเราะเกินคาดขณะยกมือขึ้นจัดหมวกของตนโดยไม่ได้ตั้งใจ มือของนางเป็นมือที่ทั้งบางและมีจุดสีเหลืองแต้มอยู่จำนวนมาก

ซ้ำเล็บมือของนางยังแตกหักไม่เท่ากัน และเห็นได้ชัดว่าผ่านการขบกัดมา

“ข้าเพียงแค่นี้ก็สงสัย” นางกล่าวทวน “ว่าผลกระทบของการตอบรับในครั้งนี้อาจนำหายนะมาสู่ตัวข้าได้ ข้าต้องการคำอธิบาย”

“ข้าจะอธิบายให้ท่านฟังอย่างแน่นอน” ฟิลิปปาพยักหน้าพลางส่งสัญญาณให้จอมเวทหญิงคนอื่นๆ “แต่ก่อนอื่น ขอข้าเรียกภพฉายของผู้เข้าร่วมท่านอื่น และกล่าวแนะนำตัวให้เรียบร้อยก่อนเถิด กรุณารอสักครู่”

จอมเวทหญิงทั้งหลายประสานมือเข้าหากันและเริ่มร่ายเวทอีกครั้ง อากาศรอบๆ ห้องโถงส่งเสียงฮัมฮัมราวกับสายลวดที่กำลังตึงเขม็ง ขณะที่สายหมอกเรืองแสงหลังไหลออกมาจากหลังไม้กระดานบนเพดาน แผ่ขยายไปทั่วห้องจนก่อเกิดเป็นเงารูปโหล่มากมาย ก้อนแสงทรงกลมซึ่งกำลังกระเพื่อมไหลลอยอยู่เหนือเก้าอี้สามตัวที่ยังไม่มีคนนั่ง ก่อนที่เส้นขอบของรูปทรงบางอย่างจะค่อยๆ เด่นชัดขึ้น รูปทรงแรกปรากฏเป็นร่างของซาบรีนา เกลวิสซิก ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงตัวยาวสีน้ำเงินอมเขียวพร้อมคอเสื้อแหวกลึกชวนเร้าใจ ทั้งยังมีปกเสื้อทรงตั้งประดับดินชนาดใหญ่ซึ่งล้อมกรอบอยู่รอบเส้นผมที่จัดแต่งเป็นทรงสวย ร้อยยัดไว้ด้วยรัดเกล้าเพชร ส่วนข้างกายนางนั้น เกรว้างของเชลซี เดอ ทานคาร์วิลล์ ปรากฏขึ้นกลางภพฉายแสงพราว นางแต่งกายด้วยชุดกำมะหยี่สีดำปักมุกพร้อมพันผ้าขนจิ้งจอกเงินไว้รอบคอ จอมเวทจากนิลล์ฟการ์ดเลียริมฝีปากบางๆ ของนางอย่างเป็นกังวล

รอให้เจ้าได้เห็นฟรานเซสกาเสียก่อนเถอะ ทริซิดิต หากเจ้าได้เห็นฟรานเซสกาละก็ เจ้าหนูโสโครกเอ๋ย ตาของเจ้าได้กลั่นออกมานอกเบ้าแล้ว

และฟรานเซสกา ฟินดาแบร์ ก็ไม่ได้ทำให้ผิดหวังเลย ไม่ว่าจะเป็นชุดกระโปรงยาวสีเลือดกระหิงสแสงนหุหราฟุ้งเฟ้อ ทรงผมอันงดงามตระการตา สร้อยทับทิม และดวงตากกลมโตตั้งตากว้างที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอันงดงามของพวกเอลฟ์

“ท่านหญิงทั้งหลาย ขอต้อนรับพวกท่าน” ฟิลิปปาเอ่ย “สู่ปราสาทมอนเตกาลโวแห่งนี้ ข้าเชิญพวกท่านมาเพื่อปรึกษาหารือถึงประเด็นปัญหาบางประการที่ค่อนข้างมีความสำคัญ ข้ารู้สึกเสียใจเป็นอย่างยิ่งที่พวกเรา

ต้องพบกันในรูปแบบของภาพยนตร์ เนื่องด้วยเวลา สถานการณ์ และระยะทางที่ไกลแสนไกล เราจึงไม่อาจมาพบหน้ากันตรงๆได้ ข้าคือฟิลิปปา ไรต์ฮาร์ท นายหญิงของปราสาทแห่งนี้ และในฐานะผู้จัดการชุมนุมและเจ้าภาพ ข้าจะขอกล่าวแนะนำตัวผู้ร่วมชุมนุม ณ บัดนี้ ทางขวามือของข้าคือ มาร์การิตา โลว์-อันทิลล์ อธิการหญิงแห่งสถาบันอาเรพูซา ส่วนทางซ้ายมือของข้าคือทริช เมริโกลด์ แห่งมาริบอร์ และเคียรา เมทซ์ แห่งคาร์เรลาส ถัดจากนั้นคือซาบรินา เกลวิสซิก แห่งอาร์ดคาร์เร็กซ์ เซย์ลา เดอทานคาร์วิลล์ แห่งเคย์เด็นในโคเวียร์ ฟรานเชสกา ฟินดาแบร์ หรือที่รู้จักกันในนามอีนิด อัน เกเลียนนา ราชนิ้องศ์ปัจจุบันของหุบเขาแห่งบุปผา และท่านสุดท้ายคือเอสไซร์ วาร์ อะนาอิด แห่งวิโควาโรจากจักรวรรดินิลฟ์การ์ด และ ณ บัดนี้—”

“และ ณ บัดนี้ข้าคงต้องขอกล่าวลา!” ซาบรินา เกลวิสซิก ตะโกนออกมาขณะขึ้นซึ่งประดับแหวนไว้หลายวงไปที่ฟรานเชสกา “เจ้าทำเกินไปแล้วนะ ฟิลิปปา! ข้าจะไม่ขอนั่งร่วมโต๊ะกับเจ้าเอลฟ์อัปรีนนี่เด็ดขาด ถึงแม้จะเป็นแค่ภาพลวงตาก็ตาม! เลือดที่ย่อมอยู่บนพื้นและผนังที่การสแดงยังไม่ทันจางหายไปด้วยซ้ำ! และนางก็คือผู้ที่ทำให้เลือดนั้นต้องหลั่งไหล! นางกับวิลเกอฟท์!”

“ช่วยรอดูอย่างสุภาพจะได้ไหม” ฟิลิปปากล่าว พลางใช้มือทั้งสองจับขอบโต๊ะแน่น “และใจเย็นหน่อย ฟังสิ่งที่ข้าจะพูดก่อน ข้าไม่ขออะไรไปมากกว่านี้แล้ว และหากข้าพูดจบ ใครจะอยู่หรือจะไปจากที่นี่ก็ตามใจ การฉายภาพนี้ดำเนินไปด้วยความสมัครใจ มันอาจถูกขัดจังหวะได้ทุกเมื่อ ข้าเพียงขอให้ผู้ที่ตัดสินใจจะจากไปเก็บเรื่องการประชุมนี้ไว้เป็นความลับก็พอ”

“ว่าแล้วเชียว!” ซาบรินากระโจนขึ้นอย่างกะทันหันจนหลุดกรอบภาพยนตร์ไปชั่วขณะ “เป็นการประชุมลับจริงๆ เสียด้วย! เป็นการประชุมอันลับ! หรือถ้าจะให้เรียกตรงๆ ก็คือการสมคบคิด! เห็นๆ กันอยู่ว่าการสมคบคิดในครั้งนี้งม่งประเด็นไปที่ใคร เจ้ากำลังล้อเลียนพวกเราอยู่หรือไร ฟิลิปปา คิดจะสั่งให้เราปิดบังองค์ราชาและเพื่อนร่วมงานที่เจ้าไม่ได้เชิญมาที่นี่หรือ แถมคนที่นั่งอยู่ตรงนั้นยังเป็นอีนิด ฟินดาแบร์ ที่เอเมียร์ วาร์

เอ็มไรล์ มอบบัลลังก์แห่งโดลบลาคานนาให้ ราชีนีแห่งเอลฟ์ที่คอยส่งกองกำลังติดอาวุธไปสนับสนุนนิลฟ์การ์ดเป็นประจำ ยังไม่พอ ข้ายังนึกประหลาดใจอยู่เลยที่เรามาจอมเวทชาวนิลฟ์การ์ดมาร่วมด้วย ไม่ยกฐานะเนียว่าเหล่าจอมเวทแห่งนิลฟ์การ์ดเลิกถวายสัตย์และก้มหัวรับใช้พวกจักรวรรดิเยี่ยงทาสตั้งแต่เมื่อไหร่ ความลับหรือ ข้าขอถามว่ามันจะเป็นความลับได้อย่างไร! หากนางอยู่ที่นั่นด้วย นั่นย่อมหมายความว่านางได้รับอนุญาตจากเอเมียร์แล้ว! นางมาที่นี่ตามคำสั่งของเขา! ในฐานะหูดตาของเขา!”

“ข้าขอปฏิเสธ” แอลส์ไธร์ วาร์ อะนาฮิด เอ่ยอย่างสงบ “ไม่มีใครรู้ว่าข้ามาเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ และเมื่อมีผู้ร้องขอให้ข้าเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ข้าก็ทำเช่นนั้นและจะทำต่อไป เพื่อประโยชน์สุขของตัวข้าเอง และก็เพื่อประโยชน์สุขของเจ้า เพราะหากเรื่องในคราวนี้ถูกเปิดโปงขึ้นมา ข้าคงไม่มีวันรอดชีวิตออกมาได้แน่ นั่นแหละคือชีวิตของทาสแห่งจักรวรรดิ มีแต่ต้องยอมก้มหัวรับใช้ไม่ก็เข้าตะเลงแกง แต่ข้าก็ยอมเสี่ยง ข้าไม่ได้มาที่นี่ในฐานะสายลับ และก็มีเพียงความตายเท่านั้นที่พิสูจน์ความจริงใจของข้าได้ ขอแค่มีใครล่วงรู้ความลับดังที่เจ้าภาพของเรากล่าวไว้ขอแค่ข่าวเรื่องการประชุมในครั้งนี้ออกไปนอกกำแพง เพียงแค่นั้นชีวิตข้าก็คงจะหาไม่”

“การที่ความลับหลุดลอดออกไปย่อมส่งผลในทางที่ไม่ดีต่อตัวข้าเองเช่นเดียวกัน” ฟรานเซสกล่าวพาลงแยมยืมทรงเสน่ห์ “เจ้ามีโอกาสดูแลกันแล้วนะ ซาบรีนา”

“ข้าขอแก้แค้นด้วยวิธีอื่นดีกว่า เอลฟ์” ซาบรีนาเอ่ย นัยน์ตาสีดำของนางเปล่งประกายวาวอย่างมาดร้าย “หากความลับในครั้งนี้ออกไป มันจะต้องไม่ใช่เพราะฝีมือหรือเพราะความสะเพร่าของข้า ไม่มีทางเป็นฝีมือข้าอย่างเด็ดขาด!”

“คำพูดนั้นแฝงนัยอะไรหรือเปล่า”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ฟิลิปปา ไอล์ฮาร์ท เอ่ยขัด “แน่นอนว่ามันต้องมีนัยอะไรบางอย่าง ซาบรีนาเพียงแค่ว่ากำลังเตือนท่านว่าข้าเองก็ร่วมมืออยู่กับซิกิสมุนด์ ดิฌ์กสตรา เช่นกัน อย่างกับว่าตัวนางเองไม่เคยติดต่อกับ

กับสายลับของราชาเฮนเชลท์อย่างนั้นแหละ!”

“มันไม่เหมือนกัน” ชาบรินาคำราม “ข้าไม่ได้เป็นคนรักของเฮนเชลท์ มาตลอดสามปีเสียหน่อย! แล้วก็ไม่ใช่คนรักของสายลับเขาด้วย!”

“พอได้แล้ว! เงียบเสียที!”

“ข้าเห็นด้วย” จู๋ๆ เซย์ลา เดอ ทานคาร์วิลล์ ก็เอย่ขึ้นด้วยเสียงอันดัง “เงียบได้แล้ว ชาบรินา เลิกพูดถึงเรื่องบนเกาะซานเดด เรื่องสายลับ และเรื่องความสัมพันธ์เชิงผู้สาวเสียที ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อร่วมทะเลาะ หรือมาฟังพวกเจ้าด่าทอปั่นปิ้งใส่กันหรอกนะ แล้วข้าก็ไม่คิดจะเป็นคน ไกลเกลี้ยให้ใครด้วย หรือถ้าข้าได้รับเชิญมาเพื่อจุดประสงค์นั้นจริง ข้าก็ขอ แจ้งไว้ตรงนี้เลยว่าความพยายามทั้งหมดล้วนสูญเปล่าทั้งสิ้น ที่จริงข้าเอง ก็นึกสงสัยอยู่บ้างเหมือนกันว่าข้าจะต้องมาเข้าร่วมการประชุมนี้โดยสูญเปล่า และไร้ซึ่งจุดประสงค์ใดๆ เป็นแค่การเสียเวลาที่ข้าเจียดมาจากเวลาทำงาน วิจัยอย่างยากลำบากเปล่าๆ ปลั้ๆ อย่างไรก็ตาม ข้าจะไม่ขอสันนิษฐาน สิ่งใดล่วงหน้า แต่ข้าจะขอเสนอให้เรายกเวทีให้ฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท มารอฟฟ่ กันดีกว่าว่าเราที่นี่เพื่ออะไร และพวกเราจะมีบทบาทอะไรบ้าง จากนั้น พวกเราค่อยตัดสินใจโดยไม่อารมณ์อื่นใดที่ไม่จำเป็นมาเกี่ยวข้องว่า เราควรจะจัดการแสดงจำลองนี้ต่อไปหรือจะปิดมันลงดี เราทุกคนต้อง ระมัดระวังตัวกันทั้งสิ้น แต่ถ้ามีใครเผลอปากโป้งขึ้นมา ตัวข้า เซย์ลา เดอ ทานคาร์วิลล์ จะหาวิธีจัดการกับคนผู้นั้นด้วยตัวเอง”

ไม่มีจอมเวทคนใดขยับเคลื่อนไหวหรือพูดสิ่งใดออกมา ทริชไม่เคย นึกสงสัยในคำเตือนของเซย์ลาละเลย เนื่องจากชาวโคเวียร์ผู้สันโดษไม่ใช่ คนที่จะกล่าวคำขู่ออกมาพล่อยๆ

“เชิญท่านขึ้นเวทีได้ ฟิลิปา และขอให้ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านโปรด อยู่ในความสงบจนกว่านางจะแสดงท่าทีว่านางพูดจบแล้ว”

ฟิลิปา ไอล์ฮาร์ท ลูกชั้นยีน ชูดกระโปรงของนางเสียดสีกันไปมา

“เหล่าพี่น้องผู้ทรงเกียรติของข้า” นางกล่าว “สถานการณ์ของเรา ในตอนนี้นับว่าสาหัสหนัก เวทมนตร์กำลังถูกคุกคาม อีกทั้งเหตุโศกนาฏกรรม บนเกาะซานเดดที่นำความเศร้าสลดและความไม่ยินยอมพร้อมใจมาให้ข้า

อย่างใหญ่หลวงนั้น ยังพิสูจน์ให้เราเห็นด้วยว่าความร่วมมือที่ดำเนินมาอย่างสงบสุขตลอดหนึ่งร้อยกว่าปีนี้ อาจกลายเป็นเรื่องสูญเปล่าได้ในทันทีเพียงเพราะความเห็นแก่ตัวและความมั่งคั่งใหญ่โตสูงอันพึงเพื่อของคนบางกลุ่ม ตอนนั้นเรามีแต่ความขัดแย้ง ความอหังการ ความไม่ไว้วางใจ และเป็นปรปักษ์ต่อกัน เหตุการณ์ทั้งหลายเริ่มจะทวีความวุ่นวายเกินควบคุม และเพื่อที่จะควบคุมเหตุการณ์เหล่านั้นให้ได้ เพื่อที่จะป้องกันไม่ให้เหตุร้ายระลอกเกิดขึ้นซ้ำอีก ทางเลื่อของเรืออันโคลงเคลงท่ามกลางพายุลำนี้จะต้องมีผู้ที่แข็งแกร่งแน่วแน่เป็นผู้ควบคุมเท่านั้น ข้าเคยได้ปรึกษาหารือร่วมกับท่านหญิงโลล์-อันทิลล์ ท่านหญิงเมริโกลด์ และท่านหญิงเมทซ์มาก่อนแล้ว และเราทั้งหมดก็เห็นพ้องต้องกันว่า การจัดตั้งสมาพันธ์และสภาจอมเวทที่ถูกทำลายไปตั้งแต่บนเกาะซานดอร์ขึ้นมาอีกครั้งคงไม่อาจแก้ปัญหานี้ได้ เพราะไม่ว่าจะในกรณีใด ผู้ที่ริเริ่มจัดตั้งสถาบันทั้งสองขึ้นมาใหม่ได้ก็ไม่มีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว อีกทั้งยังไม่มียังไฉนยืนยันได้อีกว่าสถาบันที่จัดตั้งขึ้นมาใหม่นั้นจะไม่มีปัญหาแบบเดียวกันกับที่เคยติดเชื้อร้ายบ่อนทำลายสถาบันรุ่นก่อน เราควรจะต้องตั้งภาคีขึ้นมาใหม่โดยสมบูรณ์โดยเป็นภาคีที่จะทำงานรับใช้เวทมนตร์โดยเฉพาะ และจะคอยทำทุกอย่างเพื่อป้องกันไม่ให้เหตุร้ายระลอกเกิดขึ้นซ้ำอีก เพราะหากเวทมนตร์สูญสลายหายไป โลกใบนี้จะต้องสูญสลายตามไปด้วยเป็นแน่ เช่นที่เคยเกิดขึ้นเมื่อหลายศตวรรษก่อน โลกที่ไร้เวทมนตร์และความเจริญที่เวทมนตร์นำมาให้ จะเข้าสู่ยุคกลียุคและยุคมืดซึ่งเต็มไปด้วยหายนะและความป่าเถื่อนฉนั้นแล้ว เราจึงขอเชิญชวนเหล่าสุภาพสตรีที่ปรากฏตัวอยู่ ณ ที่แห่งนี้มาเข้าร่วมในปฏิบัติการเชิงรุกครั้งนี้ด้วย ขอเรียนเชิญท่านทั้งหลายมาร่วมดำเนินการตามที่ได้แจ้งไว้ในที่ประชุมลับในครั้งนี้ และที่เราตัดสินใจเชิญพวกท่านมาที่นี่ ก็เพื่อที่จะร่วมรับฟังความคิดเห็นของท่าน เรื่องที่ข้าจะพูดก็มีเพียงเท่านี้”

“ขอบคุณมาก” เซย์ลา เดอ ทานคาร์วิลล์ เอ่ยพลางพยักหน้า “หากท่านทั้งหลายอนุญาต ข้าจะขอเริ่มพูด ณ บัดนี้ ฟิลิปาที่รัก คำถามแรกที่ข้าจะถามก็คือ ทำไมถึงต้องเป็นข้า เหตุใดข้าจึงถูกเรียกตัวมาที่นี่

ข้าเคยปฏิเสธคำเชิญที่สัมพันธ์ส่งมาให้หลายต่อหลายครั้ง และข้าก็ลาออกจากสภาจอมเวทมาแล้วด้วย เนื่องจากประการแรก งานของข้าหนักมาก ส่วนประการที่สอง ข้าเชื่อและยังเชื่อมาโดยตลอดว่าในโคเวียร์ โพลิส และเฮงฟอสยังมิมีผู้ที่สมควรจะได้รับเกียรตินี้มากกว่าข้า ดังนั้นข้าจึงขอถามว่าเหตุใดจึงต้องเชิญข้ามาที่นี่ แทนที่จะเป็นคาร์ดูอิน แทนที่จะเป็นอิสเทรด์แห่งเอตต์กินวาเอล แทนที่จะเป็นทักดูอัลหรือซังเกนิส”

“เพราะคนเหล่านั้นเป็นบุรุษ” ฟิลิปปาเอ่ยตอบ “ภาคนี้นี้จะต้องประกอบไปด้วยสมาชิกที่เป็นผู้หญิงเท่านั้น แล้วท่านเล่า ท่านหญิงแอสไธร์”

“ข้าขอถอนคำถามของข้า” จอมเวทชาวนิลล์ฟาร์ดยัม “เพราะคำถามของข้าคือคำถามเดียวกับที่ท่านหญิงเดอ ทานคาร์วิลล์ เพิ่งถามไป และข้าก็ได้รับคำตอบที่ข้าต้องการแล้ว”

“ได้กลืนมาตาธิปไตยลอยมาเซียวนะ” ชาบรินา เกลวิสซิก พุดพลาวยัมเยาะ “โดยเฉพาะเมื่อตัวเจ้าที่เพิ่งเปลี่ยน...รสนิยมทางเพศไปเป็นคนพุดมันออกมา ฟิลิปปา ข้าไม่ได้ตั้งใจอะไรพวกผู้ชายหรอก ออกจะชื่นชอบพวกเขาด้วยซ้ำ และข้าก็ไม่อาจจินตนาการถึงชีวิตที่ไร้ซึ่งพวกเขาได้ แต่ว่า...พอได้ลองคิดดูสักครู่...ข้อเสนอของเจ้าก็พอฟังขึ้นดีอยู่นะ พวกผู้ชายนะ มีจิตใจไม่มั่นคง หวั่นไหวต่ออารมณ์ได้ง่าย และไม่อาจพึ่งพาได้ในสถานการณ์คับขัน”

“ถูกต้องแล้ว” มาร์การิตา โลค์-อันทิลล์ ยอมรับอย่างสงบ “ข้ามักนำผลการฝึกของเหล่าศิษย์ฝึกหัดจากอาเรพูซามาเปรียบเทียบกับผลการฝึกของศิษย์จากโรงเรียนในบานอาร์ดอยู่บ่อยๆ และผลการเปรียบเทียบก็มักจะบ่งบอกว่าสาว ๆ ของเรามีฝีมือดีกว่า ผู้ร้ายเวทมนตร์จะต้องมีจิตใจสงบ ละเอียดอ่อน มีสติปัญญา ความรอบคอบ และความมานะอุตสาหะ ทั้งยังต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตน และความอดทนอดกลั้นต่อความพ่ายแพ้และความล้มเหลวอีกด้วย แต่พวกผู้ชายกลับมีแต่ความทะเยอทะยาน พวกนั้นมักเฝื่อนในสิ่งที่ตนรู้ว่าไม่อาจครอบครองและเป็นไปไม่ได้ แต่กลับเมินเฉยต่อสิ่งที่ไขว่คว้าได้เสียนี้”

“พอๆ พอเสียที” เซย์ลาเอ่ยขำขันนางโดยไม่พยายามปกปิดรอยยิ้ม

“ไม่มีสิ่งใดแย่ไปกว่านักวิชาการที่สนับสนุนแนวคิดมาตาธิปไตยอีกแล้ว หัดอับอายเสียบ้าง ริตา แต่ถึงกระนั้น...ใช่ ข้าเองก็คิดว่าข้อเสนอในการสร้าง...ภาคี หรือสถาบันที่ประกอบขึ้นด้วยสมาชิกเพียงเพศเดียวนั้น ฟังดูสมเหตุสมผลดีทีเดียว เพราะจากที่เราได้ยินมา เรื่องในคราวนี้มีความเกี่ยวข้องกับอนาคตของเวทมนตร์ด้วย และเวทมนตร์ก็เป็นสิ่งที่สำคัญเกินกว่าจะฝากฝังไว้ในมือของพวกเขาผู้ชาย”

“ขออภัย” น้ำเสียงอันไพเราะของฟรานเซสกา ฟินดาแบร์ แว่วขึ้นมา “ข้าขออนุญาตเบี่ยงประเด็นออกจากเรื่องธรรมชาติของเพศหญิงกับการมีอำนาจเหนือกว่าอย่างไม่อาจปฏิเสธได้ของเพศเรา และเปลี่ยนมาพูดเรื่องปฏิบัติการเชิงรุกที่พวกท่านเสนอมาแทน ซึ่งข้ายังไม่ค่อยเข้าใจในจุดประสงค์ดีนัก เพราะท่านคงไม่ได้เลือกช่วงเวลานี้โดยบังเอิญ เรายังมีเรื่องให้ต้องขบคิดอีกมาก ไฟสงครามกำลังลุกไหม้อยู่ นิลส์ฟาร์ดได้โค่นล้มและต่อต้านราชอาณาจักรทางตอนเหนือจนหมดแล้ว คงไม่ใช่ว่าเบื้องหลังคำขวัญกว้าง ๆ ที่ข้าได้ยินมานี้ พวกท่านกลับซุกซ่อนแผนพลิกสถานการณ์เอาไว้หรอกนะ พลิกมาเป็นฝ่ายโค่นล้มและต่อต้านนิลส์ฟาร์ดให้จนมุม จากนั้นค่อยหาทางดัดหลังพวกเอลฟ์จอมโอหังอีกที หากสิ่งที่ท่านหวังเป็นเช่นนั้นจริง ฟิลิปาที่รัก เกรงว่าเราจะตกลงกันไม่ได้ง่าย ๆ เสียแล้วสิ”

“นั่นคือเหตุผลที่ข้าได้รับเชิญมาที่นี่หรือ” แอสไชร์ วาร์ อะนาฮิดถามขึ้น “ข้าอาจไม่ได้สนใจการเมืองนัก แต่ข้าก็รู้เรื่องที่กองทัพของจักรวรรดิกำลังฉกฉวยหาผลประโยชน์จากกองทัพของท่านในสงครามครั้งนี้อยู่นอกจากท่านหญิงฟรานเซสกาและท่านหญิงเดอ ทานคาร์วิลล์ ซึ่งเป็นตัวแทนของราชอาณาจักรที่วางตัวเป็นกลางแล้ว พวกท่านทั้งหลายต่างเป็นตัวแทนของราชอาณาจักรที่เป็นปรปักษ์ต่อจักรวรรดินิลส์ฟาร์ดทั้งสิ้นแล้วจะให้ข้าเข้าใจคำว่าน้ำหนึ่งใจเดียวกันอันสุดแสนอัศจรรย์นี้ได้อย่างไรว่าเป็นการปลุกปั่นให้เกิดการทรยศหรือ ต้องขอโทษด้วย แต่ข้าไม่อาจรับมันนั้นได้จริง ๆ”

ทันทีที่พูดจบ แอสไชร์ก็โน้มตัวไปด้านหน้าราวกับจะสัมผัสอะไรบางอย่างที่อยู่นอกกรอบภาพฉาย ทริชคล้ายจะได้ยินเสียงร้องเหมียว

“นางมีแมวด้วย” เคียรา เมทซ์ กระซิบ “ข้ากลัวมันเลยว่ามันต้องเป็นสีดำแน่...”

“เจียนน่า” ฟิลิปาแหว “ฟรานเซสกาที่รัก และท่านหญิงแอสไทร์ที่เคารพ ปฏิบัติการเชิงรุกของเราจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับการเมืองทั้งสิ้น นั่นแหละคือหลักการขั้นพื้นฐานของมัน เราจะไมยอมให้ประเด็นด้านเผ่าพันธุ์ ราชอาณาจักร ราชาหรือจักรพรรดิมาชี้นำเราเป็นอันขาด มีเพียงประเด็นด้านเวทมนตร์และอนาคตของมันเท่านั้น”

“ในเมื่อเราเลือกจะยึดถือเวทมนตร์ไว้เป็นลำดับแรก” ซาบรินาเกลวิสซิก กล่าว ก่อนจะยิ้มยิ้มเย้ยหยัน “หวังว่าพวกท่านคงจะไม่ลืมประเด็นเรื่องส่วนได้ส่วนเสียของเหล่าจอมเวทหญิงนะ เป็นที่รู้กันดีว่าจอมเวทในนิลฟ์การ์ดได้รับการต้อนรับอย่างไร เราจะนั่งคุยเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการเมืองที่นี่ต่อก็ได้ แต่หากนิลฟ์การ์ดได้รับชัยชนะขึ้นมาและพวกเราต้องอยู่ใต้อำนาจของจักรวรรดิ เราคงมีสภาพเหมือน...”

ทริชขยับเปลี่ยนท่าด้วยความกังวล ฟิลิปาถอนหายใจเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน เคียราก็มีศีรษะต่ำ เซย์ลาสร้างทำเป็นจัดแต่งขนเฟอร์พันคอของตนให้ตรง ฟรานเซสกาก็ตรึมฝึปาก ส่วนใบหน้าของแอสไทร์ วาร์อะนาอิด ไม่ขยับเคลื่อนไหวเลยแม้แต่น้อย แต่กลับปรากฏรอยสีแดงระเรื่อขึ้นมา

“ข้าแค่ตั้งใจจะบอกว่าพวกเราคงจะช่วยกันหมดแน่” ซาบรินารีบจบประโยคอย่างว่องไว “ข้า ฟิลิปา และทริช พวกเราทั้งสามล้วนเคยอยู่ที่เนินชอดเดนมาก่อน เอเมียร์จะต้องหาทางแก้แค้นให้กับความพ่ายแพ้ในครั้งนั้นแน่ ทั้งยังเรื่องบนเกาะธานด์และเรื่องที่เราเคยกระทำให้ลงไปอีก แต่นั่นก็เป็นเพียงหนึ่งในความกังวลที่ข้ามีต่อการจัดตั้งภาคีที่เป็นกลางด้านการเมืองในครั้งนี้ การจะเข้าร่วมภาคีที่ว่านี้ หมายความว่าเราจะต้องละมือจากภาระหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองจริงๆ ซึ่งเรามีต่อองค์ราชาของเราด้วยหรือไม่ หรือเราจะต้องแบกรับหน้าที่นั้นต่อไป และต้องคอยรับใช้นายเหนือหัวถึงสองคนในคราวเดียว นั่นก็คือเหล่ากษัตริย์และเวทมนตร์”

“หากผู้ใดบอกข้าว่าเขาเป็นกลางทางการเมือง” ฟรานเชสกายิ้ม
“ข้าจะถามเขากลับเสมอว่าเขาหมายถึงการเมืองแบบใดกันแน่”

“ข้าเดาออกเลยว่าจะต้องไม่ใช่การเมืองที่เขามีส่วนเกี่ยวข้องด้วย
อย่างแน่นอน” แอสไทร์ วาร์ อะนาฮิต กล่าวเสริมพลางจ้องมองฟิลิปปา

“แต่ข้าวางตัวเป็นกลางทางการเมืองนะ” มาร์การิตา โลล์-อันทิลล์
เอ่ยแทรกขณะเงยศีรษะขึ้น “เช่นเดียวกับโรงเรียนของข้า และข้าก็หมายถึง
การเมืองทุกประเภท ทุกรูปแบบ และทุกหมวดหมู่ที่มีอยู่จริงด้วย!”

“สุภาพสตรีทั้งหลาย” เซย์ลาเอ่ยขึ้นหลังจากนั่งเงียบไปนาน “อย่าลืมนะ
สิว่าเราคือเพศที่เป็นใหญ่ ฉะนั้นก็อย่าทำตัวเป็นเด็กเล็กๆ ที่ทะเลาะ
แย่งถาดขนมกันดีกว่า ข้อเสนอของฟิลิปปานั้นชัดเจนดีอยู่แล้ว อย่างน้อย
ก็สำหรับข้า และข้าก็ไม่มีเหตุผลพอให้คิดว่าพวกท่านฉลาดน้อยกว่าข้า
ด้วย ภายนอกห้องประชุมแห่งนี้ ท่านจะเป็นใครก็ได้ จะรับใช้ผู้ใดก็ได้
จะซื่อสัตย์แค่ไหนก็ตามแต่ใจท่าน หากแต่เมื่อมาร่วมชุมนุมกัน เราควรจะ
มุ่งประเด็นไปที่เรื่องเวทมนตร์และอนาคตของมันเท่านั้น”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าจินตนาการไว้” ฟิลิปปา ไอล์ฮาร์ท เห็นพ้อง
“ข้ารู้ว่าปัญหามีอยู่มากมาย เช่นเดียวกับข้อสงสัยและเรื่องไม่แน่ใจ
แต่ไว้เราค่อยพูดคุยกันในการพบปะครั้งต่อไป ซึ่งจะเป็นการพบปะกันอย่าง
พร้อมหน้าพร้อมตา ไม่ใช่ในรูปแบบของภาพถ่ายหรือภาพลวงตาอีกต่อไป
หากแต่เป็นการพบปะกันซึ่งหน้าจริงๆ การปรากฏตัวของท่านจะไม่ถือเป็นการ
เข้าร่วมภาคอย่างเป็นทางการ ทว่าเป็นเพียงการแสดงสันถวไมตรีต่อกัน
เท่านั้น เราจะสามารถตัดสินกันในภายภาคหน้าว่าควรจะต้องตั้งภาคีเช่นนั้น
ขึ้นมาดีหรือไม่ โดยจะเป็นการตัดสินใจร่วมกันทุกคน และแต่ละคนก็จะ
มีสิทธิ์มีเสียงเท่าเทียมกัน”

“ทุกคนเลยหรือ” เซย์ล่าย้า “ที่หนึ่งบางที่ยังว่างอยู่เลย และข้าขอ
เดาว่าท่านคงไม่ได้เอาเก้าอี้มาวางไว้เฉยๆ แน่”

“ภาคีที่ว่าควรจะมีสมาชิกเป็นจอมเวทหญิงทั้งหมดสิบสองราย
ข้าขอให้ท่านหญิงแอสไทร์เป็นคนเสนอชื่อผู้ที่จะมานั่งในตำแหน่งที่เหลือนั้น
ในการประชุมครั้งหน้า เราควรจะหาจอมเวทหญิงที่คู่ควรจากจักรวรรดิ

นิลฟาร์ตมารวมชุมนุมด้วยอย่างน้อยอีกหนึ่งคน ส่วนตำแหน่งที่สองนั้น ข้าขอยกหน้าที่ให้กับท่าน ฟรานเซสกา ท่านจะได้ไม่รู้สึกว่าคุณเป็นเอลฟ์เลือดบริสุทธิ์เพียงหนึ่งเดียว ส่วนตำแหน่งที่สาม...”

อินิด อัน เกเลียนนา เงยคีร์ชะขึ้น

“ข้าขอสองที่ ข้ามีผู้สมัครทั้งหมดสองราย”

“มีพวกท่านคนใดต้องการจะคัดค้านหรือไม่ หากไม่มี ข้าจะขออนุมัติคำร้องขอที่ว่านี้ วันนี้เป็นวันที่ห้าของเดือนสิงหาคม หรือก็คือวันที่ห้า นับจากคืนเดือนมืด พี่น้องที่รักยิ่งทั้งหลาย เราจะมารวมชุมนุมกันอีกครั้ง ในวันที่สองนับจากคืนจันทร์เต็มดวง หรือก็คืออีกสิบสี่วันนับจากนี้”

“ประเดี๋ยวลี” เซย์ลา เดอ ทานคาร์วิลล์ เอ่ยขัดจังหวะ “ยังเหลือที่ว่างอีกที่หนึ่ง ใครคือจอมเวทหญิงคนที่สิบสอง”

“นั่นแหละคือปัญหาแรกที่ภาคีของเราจะต้องแก้ไข” ฟิลิปปาเอเย พลังแยมม์ลึกลับ “ไว้ข้าจะบอกท่านในอีกสองสัปดาห์ว่าใครคือผู้ที่จะมานั่งในตำแหน่งที่สิบสองนั้น แล้วเราค่อยมาพิจารณากันอีกทีว่าจะหาทางกล่อมบุคคลที่ว่อย่างไรรให้ยอมรับตำแหน่ง การตัดสินใจของข้าจะต้องทำให้ท่านประหลาดใจอย่างแน่นอน เพราะบุคคลผู้นี้ไม่ใช่คนธรรมดา พี่น้องที่รักยิ่ง เรื่องทั้งหมดนี้ล้วนเกี่ยวพันกับความเป็นความตาย การทำลายล้าง หรือการกำเนิดใหม่ ความวุ่นวายหรือความสงบสุข ขึ้นอยู่กับว่าท่านจะมองจากมุมไหนเท่านั้น”

ผู้คนทั้งหมู่บ้านต่างพากันกรูออกมาจากบ้านเพื่อเฝ้าดูกลุ่มโจรพวกนี้เดินผ่านไป พูชิกเองก็มาร่วมเฝ้าดูด้วยเช่นกัน จริงอยู่ที่เขามิงานต้องทำ แต่เขากลับไม่อาจห้ามตัวเองได้ เพราะในช่วงไม่กี่วันมานี้ ผู้คนต่างเอาแต่พูดกันถึงเรื่องของกลุ่มหนู³ ถึงกับมีข่าวลือแพร่กระจายไปทั่วว่ากลุ่มคนเหล่านี้ถูกจับแขวนคอกันหมดแล้ว ซึ่งเห็นได้ชัดว่าข่าวลือนั้นเป็นข่าวลวง หลักฐานพิสูจน์ก็คือกลุ่มคนที่กำลังเดินขบวนผ่านสายตาคนทั้งหมู่บ้านอย่างสง่าผ่าเผย

³ กลุ่มอาชญากรอายุไม่น้อยที่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง มักโจรกรรมและปล้นทรัพย์สินจากคนรวย ลามไปถึงการฆาตกรรมในเวลาต่อมา

และไม่รีบเร่งในเวลานี้

“โอ้พวกอันธพาลจอมอวดดีเอ๊ย” ใครบางคนด้านหลังทูซิกกระซิบ เป็นเสียงกระซิบที่เต็มไปด้วยความชื่นชม “ถึงกับกล้ามาเดินอาด ๆ กลางทางหลวงเชียวหรื...”

“แถมยังแต่งตัวหรูหราอย่างกับแขกในงานแต่งงานอีก...”

“ดูม៉าวพวกนั้นสิ! ขนาดพวกนิลฟ์การ์ดยังไม่มีม៉าดี้ ๆ แบบนั้นเลย”

“ฮ่า ต้องเป็นม៉าที่ขโมยมาแหง ๆ ไม่มีม៉าตัวไหนปลอดภัยจากมือของคนพวกนี้หรอก ทุกวันนี้เจ้าอาจเอามาไปขายได้ทุกที่ แต่เจ้าพวกนี้จะเก็บม៉าที่ดีที่สุดไว้ให้ตัวเองเสมอ...”

“คนที่อยู่ข้างหน้าสุดนั้น ดูลิ นั่นคือจิลเฮอร์...หัวหน้าของพวกมัน”

“ส่วนคนที่ขี้อาลีเกลาดอยู่ข้าง ๆ มัน คนที่เป็นเอลฟ์หญิงนั้น...พวกมันเรียกกันว่าอิสครา...”

สุนัขพันทางตัวหนึ่งวิ่งพรวดพราดออกมาจากด้านหลังรั้ว มันส่งเสียงเห่าอย่างเกรี้ยวกราดขณะวิ่งพล่านอยู่ใกล้ ๆ กับเท้าหน้าม้าของอิสครา เอลฟ์สาวสะบัดเรื่อผมดกสีเข้ม ดึงม้าม้ากลับมา โนมั่วลงมาที่พื้น แล้วพาดมันด้วยแล้ เจ้าสุนัขเหว็ดร้องโหยหวนแล้วหมุนตัวอยู่ที่เดิมสามครั้งตอนที่อิสคราถ่มน้ำลายใส่มัน ทูซิกสลับพิมพ์าลอดซี่พื้นที่ซบเข้าหากัน

บรรดาผู้คนที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ ยังคงส่งเสียงกระซิบกระซาบและลอบซึ้นัวไปยังเหล่าหนูแต่ละคนซึ่งกำลังเคลื่อนขบวนผ่านหมู่บ้านไป ทูซิกจำต้องเงี่ยหูฟังด้วยความจำเป็น เขาเองก็รู้เรื่องชาวซุซิบและเรื่องเล่าต่าง ๆ ดีไม่แพ้คนอื่น และจดจำได้อย่างง่ายดายว่าเจ้าของเส้นผมยาวสีฟางยุ่งเหยิงที่กำลังกัดกินแอ๊ปเปิ้ลอยู่นั้นมีชื่อว่าเคย์ลิก ส่วนคนที่มีลาดไหล่กว้างมีชื่อว่าเอส และผู้ที่สวมเสื้อหนังแกะแขนกุดปักลายมีชื่อว่ารีฟ

เด็กสาวสองคนที่มาจับมือเคียงข้างกันอยู่ท้ายขบวน คนสูงกว่าที่นั่งอยู่บนม้าน้ำตาลแดงมีเส้นผมเล็มสั้นรวบกับเฟิงหายจากโรคไข้รากสาดใหญ่ เลื้อยขึ้นนอกไม่ได้กัลดกระดุมไว้ ส่วนข้างในเป็นเสื้อครึ่งตัวลายลูกไม้ที่ส่องแสงเป็นประกายสีขาว เช่นเดียวกับสร้อยคอ กำไล และต่างหูของนาง ซึ่งสะท้อนแสงวูบวาบเจิดจ้า

“เด็กสาวที่โกนผมสั้นคือมิสเซล...” ใครสักคนข้าง ๆ พูซิกเอ่ยขึ้น
“ใส่เครื่องประดับเยอะเหมือนต้นยูล⁴ไม่มีผิด”

“ว่ากันว่านางเคยฆ่าคนมากกว่าจำนวนครั้งที่นางได้เห็นฤดูใบไม้ผลิ
เสียอีก...”

“แล้วอีกคนเล่า คนที่อยู่บนม้าสีสวาดนั้น คนที่มีดาบพาดอยู่บน
หลังนะ”

“พวกนั้นเรียกนางว่าฟอลกา นางอยู่กับพวกหนูมาตั้งแต่ฤดูร้อนแล้ว
ว่ากันว่าเป็นเด็กที่มีฝีมือร้ายกาจน่าดู...”

พูซิกเดาว่าเด็กที่มีฝีมือร้ายกาจนั้นน่าจะมีอายุไม่มากไปกว่ามิเลนา
บุตรสาวของเขาเท่าไร เส้นผมสีอ่อนของหัวขโมยวัยเยาว์อยู่ใต้หมวก
ทรงกลมเนื้อกำมะหยี่ ประดับด้วยพวงขนไก่ฟ้าซึ่งขยับไหวไปมาอย่าง
ไม่เกรงอกเกรงใจใคร รอบคอของนางมีผ้าไหมสีแดงดูจืดจางไปบ้างแล้ว
เป็นโบอย่างพิลึกพิลั่น

ทันใดนั้นเอง ความมอลหม่านก็ปะทุขึ้นในหมู่ชาวบ้านที่ออกกันอยู่หน้า
กระท่อม เนื่องจากมิสเซลเฮอร์ที่ขี่ม้าอยู่หน้าสุดของกลุ่มได้รั้งม้าไว้ ก่อนจะ
โยนถุงเงินที่ส่งเสียงดังกริ้งกริ้งด้วยท่าที่ไม่แยแสลงแทบเท้าแม่เฒ่าไม่กิตา
ซึ่งยืนค้ำไม้เท้าอยู่

“ขอแบ่งเทพจงคัมครองเจ้า เหล่าหนุ่มสาวผู้มีน้ำใจ!” แม่เฒ่าไม่กิตา
ร่ำร้อง “ขอให้เจ้ามีความสุขแข็งแรง ท่านผู้มีพระคุณของเรา ขอให้พวกเจ้า—”

เสียงหัวเราะลั่นของอิสคราดังกลบเสียงพึมพำของแม่เฒ่าเสียสนิท
เอลฟ์สาวเหวี่ยงท่อนขาที่กระฉับกระเฉงข้ามปุ่มอานม้า ล้วงมือเข้าไปในถุง
แล้วคว้าเหรียญหนึ่งกำมือขึ้นมาโปรยใส่กลุ่มคนอย่างคล่องแคล่ว รีฟและ
แอสเองก็ทำตามนาง ส่งผลให้เหรียญเงินจำนวนมากโปรยปรายลงบน
ท้องถนนเป็นฝุ่น เคย์ลิกส่งเสียงหัวเราะคิก แล้วโยนแกนแอ็บเปิ้ลเข้าไป
ในฝูงชนที่กำลังยื้อแย่งกอบโกยเงินกันอุตลุด

“เหล่าผู้มีพระคุณของเรา!”

⁴ ต้นสนที่ประดับเครื่องตกแต่งหลากสีสวยงามในเทศกาลสำคัญ

“เหยียนน้อยผู้กล้าหาญของเรา!”

“ขอโชคชะตาโปรดปรานพวกเจ้า!”

ทูซิกไม่ได้วิ่งตามคนอื่นไป ไม่ได้คุกเข่าลงเพื่ออภัยโทษเงินจากทรายหรือกองขี้ไก่ เพียงยืนนิ่งอยู่ริมรั้ว จ้องมองเด็กสาวทั้งสองเคลื่อนผ่านไปช้าๆ

ทว่าเด็กสาวคนที่อายุน้อยกว่า หรือก็คือเด็กสาวเจ้าของเรือนผมสีอ่อนกลับสังเกตเห็นสีหน้าและสายตาของเขาเข้า นางปล่อยมือออกจากมือของเด็กสาวผมสั้นกุด แล้วกระตุ่นม้าตรงรี่มาหาเขา ดันร่างเขาจนหลังแนบติดกับรั้ว และเกือบจะผลักโกลนของตนมาชน นัยน์ตาสีเขียวของนางเปล่งประกายวาวจนเขาตัวสั่น ด้วยมองเห็นแววมุ่งร้ายและความเกลียดชังเย็นชืดอย่างมากล้นที่แฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น

“ปล่อยเขาไปเถอะ พอลกา” เด็กสาวอีกคนส่งเสียงโดยไม่มีความจำเป็น

หัวขโมยนัยน์ตาเขียวตัดสินใจผลักร่างทูซิกจนแผ่นหลังแนบติดกับรั้วอีกครั้ง แล้วจึงชักม้าตามหลังพวกหนูไปโดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับมามอง

“เหล่าผู้มีพระคุณของเรา!”

“เหยียนน้อย!”

ทูซิกถ่มน้ำลาย

ในช่วงเย็นของวันนั้น กลุ่มบุรุษในชุดเครื่องแบบสีดำก็ได้มาเยือนหมู่บ้าน พวกเขาถือทหารม้าหน้าตาไม่เป็นมิตรจากป้อมประจำการใกล้ๆ เฟนแอสปรา เสียงก๊ิบเท้าม้าของพวกเขาระทบพื้นดังต๊ับ ม้าของพวกเขาส่งเสียงร้องฮือ อาวุธของพวกเขาระทบกันดังแกร็ง เมื่อถูกถาม ผู้นำหมู่บ้านและเหล่าชาวบ้านต่างก็พร้อมใจกันโกหกพกลมเพื่อส่งเหล่าผู้ล่าไปทิศทางอื่นแทน เพราะหัตถ์ที่ไม่มีใครเอ่ยถามทูซิก

พอกลับมาจากทุ่งเลี้ยงสัตว์และเดินตรงเข้าไปในสวน เขาก็ได้ยินเสียงบางอย่างเข้า เขาจำได้นั่นคือเสียงร้องแหลมของบุตรสาวฝาแฝดของคนขับเกวียนนามสการ์บา น้ำเสียงแตกเนื้อหนุ่มของบรรดาบุตรชายของเพื่อนบ้าน รวมถึงเสียงร้องของมิเลนา พวกนั้นคงกำลังเล่นกันอยู่ เขาคิดและเมื่อเลี้ยวอ้อมหัวโค้งตรงโรงเก็บฟืนไป เขาก็ชะงักนั่งอยู่กับที่

“มิเลนา!”

มิเลนา บุตรสาวที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวของเขา ลูกสาวที่เขารักยิ่ง
บัดนี้นางสะพายท่อนไม้ผูกเชือกไว้บนหลังรากับมันเป็นดาบ นางปล่อยผม
เอาชนไก่อกระหงมาติดเข้ากับหมวกชนแกะ และยังนำผ้าพันคอของผู้เป็นแม่
มาผูกไว้รอบคอเป็นโบพิลิกพิลันดูแปลกตา

ดวงตาของนางเป็นสีเขียว

หูซิกไม่เคยตีลูกสาวของเขามาก่อน ไม่เคยแม้แต่จะจิ้มมือ
นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาตีนาง

แสงฟ้าแลบฉายวาบพาดผ่านเส้นขอบฟ้า ตามมาด้วยเสียงอสนีบาด
กัมปนาท ลมพายุพัดโฉบผ่านผิวของแม่น้ำริบบอน

อีกเตี้ยพายุดังเข้าแน่ มิเลนาคิด และหลังจากพายุด่วนพ้นไป
สายฝนก็จะเทลงมา เหล่านกแซพฟินซ์ไม่เคยคาดการณืพลาดเลย

หญิงสาวกระตุ่นม้ไปข้างหน้า นางต้องเร่งมือแล้วหากอยากตาม
วิทเซอร์ให้ทันก่อนพายุด่วนจะเทกระหน่ำ